

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING LEGRAND RICHARDS
van de Raad der Twaalven

De profeet Jesaja verzorgde de dag waarop wij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zouden hebben, huizen zouden bouwen en ze zouden bewonen, en wijngaarden zouden planten, waarvan wij de vrucht zouden eten. Daar voegt hij dan aan toe: "... want zij zijn het zaad der gezegenden des Heeren, en hun nakomelingen met hen." (Zie Jes. 65:17, 19-23.)

Wat een troost is het voor diegenen onder ons, die hun kleine kinderen hebben moeten begraven, te mogen weten dat zij in de opstanding het voorrecht zullen hebben hun kleintjes alsnog op te voeden tot volwassen mannen en vrouwen.

De door mensen gemaakte leerstellingen van de zogenaamd christelijke kerken bieden hun leden volstrekt niet zulke troostrijke beloften.

Eens woonde ik een rouwdienst bij voor een nog maar heel jong dochtertje van een van mijn zakenrelaties, en daarbij gaf de predikant dit treurende ouderpaar geen enkele hoop mee, dat zij hun dierbare dochtertje ooit weer zouden zien en kennen.

Na de begrafenis vertelde ik mijn vriend dat de Heer wel wat beters voor hem in petto had dan dat, als hij zijn leven daarop wilde instellen. Sindsdien heeft hij zich bij de ware Kerk des Heren aangesloten en thans ziet hij uit naar het geluk om straks, in de morgen van de eerste opstanding, dat dochtertje alsnog te mogen grootbrengen. ○

INHOUD

Toespraken gehouden door de Algemene Autoriteiten tijdens de 140ste jaarlijkse algemene conferentie.

De teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid.....	291
Door president Joseph Fielding Smith	291
De tijd waarin wij leven. Door Harold B. Lee	292
De zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid. Door N. Eldon Tanner	295
De behoefte aan een profeet. Door Spencer W. Kimball	299
Moed. Door Marvin J. Ashton	302
Maak eens nader kennis met Joseph Smith. Door Paul H. Dunn	304
Gezocht: ouders met moed. Door Victor L. Brown	306
Een gebed voor de vrede. Door president Joseph F. Smith	308
Vertel ze een verhaaltje. Door Ewan Harbrecht Mitton	309
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over leren werken.	311
Zij boende onze ziel schoon. Door Dr. Lindsay R. Curtis	312
De man die ik mij het best herinneren kan. Door George Durrant	314
DE kleine STER: Een goede ruil. Door Lucile C. Reading	73
Een dag voor moeders. Door Lucy Parr	75
Een feestje voor vijanden. Door Lucile C. Reading	79

Omslag: Een afbeelding die was bedoeld ter verduidelijking van de gang van zaken bij de stemming in de plechtige vergadering, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie, was zo goed uitgevoerd, dat deze op de omslag van deze maand is overgenomen. Deze door Gerred L. Pulsipher vervaardigde overzichtskening van de Tabernakel op Temple Square is nauwkeurig in het treffen van de juiste verhouding, de weergave van het aantal banken, zitplaatsen, pilaren en verdere bijzonderheden in het algemeen. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nummer 10 · Oktober 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementenprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)

Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

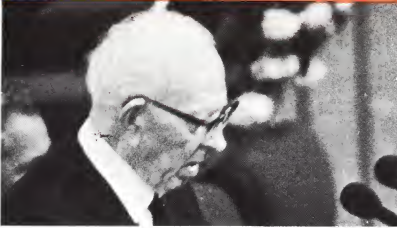
Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Toespraken gehouden door de Algemene Autoriteiten tijdens de 140ste jaarlijkse algemene conferentie

De teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid

DOOR PRESIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH

Mijn geliefde broeders en zusters, met een hart vol nederigheid en dankzegging sta ik heden voor u, dankbaar voor de zegeningen die de Heer heeft uitgestort over mij en mijn familieleden, over u en over heel Zijn volk.

Ik weet dat wij betrokken zijn bij het werk van de Heer en dat Hij in iedere tijd en eeuw van de wereld-geschiedenis mensen doet opstaan die Zijn werk doen.

Vele jaren is onze Kerk en zijn onze mensen rijk gezegend geweest door de geïnspireerde leiding, het diepe geestelijke inzicht en de vaste hand van president David O. McKay. Nu zijn heldhaftige arbeid hier is voltooid en hij naar Heer geroepen is om zich anderszins dienstbaar te maken, heeft de Heer de teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid in Zijn aardse koninkrijk in handen gegeven van anderen van ons die nog in leven zijn.

Daar wij weten dat de Heer „geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt“ (1 Ne. 3:7), vertrouwen wij in alle nederigheid dat dit werk onder Zijn leiding en bestuur zal blijven bloeien.

Ik zou graag willen zeggen dat geen mens uit zichzelf deze kerk leiding kan geven. Het is de Kerk van de Heer Jezus Christus; Hij staat aan het hoofd. De Kerk draagt Zijn naam, is in het bezit van Zijn priesterschap, bedient Zijn Evangelie, predikt Zijn leer en doet Zijn werk.

Hij kiest mannen uit en roept hen om een werktuig in Zijn handen te zijn bij het verwezenlijken van Zijn bedoelingen; Hij leidt en bestuurt hen bij hun werkzaamheden. Wij mensen zijn evenwel slechts werktuigen in de handen van de Heer, en de eer en de roem voor al hetgeen door Zijn dienstknechten wordt volbracht komt Hem voor eeuwig toe.

Ware dit het werk van een mens, dan zou het mislukken, maar het is het werk van de Heer, en Hij faalt niet. Ons is voorts de verzekering gegeven dat indien wij de geboden onderhouden, kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus en getrouw ieder pand bewaren dat ons is toevertrouwd, de Heer ons en Zijn Kerk dan zal leiden en besturen op de paden der gerechtigheid, opdat zijn oogmerken mogen worden volvoerd.

Ons geloof concentreert zich op de Heer Jezus Christus en via Hem

op de Vader. Wij geloven in Christus, aanvaarden Hem als de Zoon van God; bij onze doop hebben wij Zijn naam op ons genomen en daardoor zijn wij aangenomen tot Zijn zoons en dochters.

Ik verheug mij in het werk van de Heer in de stellige wetenschap van Zijn waarheid en goddelijkheid, die is verankerend in mijn ziel.

Met geheel mijn hart getuig ik dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is, dat Hij de profeet Joseph Smith geroepen heeft om aan het hoofd van deze bedeling te staan en Gods Kerk en Koninkrijk weer op aarde te organiseren, en dat het werk waarin wij betrokken zijn waarachtig is.

Toen mijn vader, president Joseph F. Smith, eenmaal werd geroepen om dienst te doen als de zesde president van de Kerk, bracht hij zijn dankbaarheid tot uitdrukking voor zijn toegewijde raadgevers en betuigde dat hij voornemens was hen te raadplegen in alle aangelegenheden die de Kerk betroffen, opdat er onder de broeders en voor het aangezicht des Heren eendracht en overeenstemming zou mogen heersen.

Laat mij u thans zeggen dat ook ik volledig vertrouwen in mijn raadgevers heb. Het zijn mannen Gods,

die door de inspiratie van de hemel worden geleid. Zij verheugen zich in de gave en de macht van de Heilige Geest en koesteren geen andere verlangens dan de belangen van de Kerk te mogen behartigen, alle kinderen van onze hemelse Vader te mogen zegenen en het werk van de Heer op aarde te vervolmaken.

President Harold B. Lee is een steunpilaar van waarheid en gerechtigheid, een waar ziener, die grote geestkracht, inzicht en wijsheid bezit, en wiens kennis en begrip van de Kerk en haar behoeften door geen mens wordt overtroffen.

President N. Eldon Tanner is een man van eenzelfde formaat, volkomen betrouwbaar en de waarheid toegedaan, begiftigd met die capaciteiten van hoofd en hart die hem in staat stellen de juiste raad en leiding te geven en de zaken van de Kerk bekwaam te besturen.

Wat ik hier van president Lee en president Tanner zeg, geldt trouwens ook voor het Quorum der Twaalven en de overige leden der Algemene Autoriteiten. Het zijn mannen Gods.

Ik ben dankbaar dat de Heer mannen doet opstaan, toegerust met de kracht en macht die deze broeders bezitten, en dat Hij hen roept en voorbereidt op het bekleden van leidende functies in Zijn Kerk. Geen werk op aarde is zo belangrijk als dat van de Heer, en buiten de Kerk zijn er geen dienende en verantwoordelijke posities, waarvan zo'n verstrekkende invloed uitgaat op de kinderen van onze hemelse Vader; ik bid dan ook dat wij allen, die als ware broeders en zusters in Gods Koninkrijk samenwerken, zo mogen arbeiden dat de grootse taak die voor ons ligt ook wordt volbracht.

Wij leven in een tijd van toeneemende liefde en harmonie onder de aanhangers van velerlei ge-

loofsovertuiging, en samen met de mensen van goede wil in alle andere kerken geven wij uitdrukking aan onze liefdevolle belangstelling voor het tijdelijk en geestelijk welzijn van alle kinderen van onze hemelse Vader.

Wij willen gaarne overal samenwerken met oprechte en goede mannen en vrouwen in al wat tot de vooruitgang en verbetering van onze naasten kan bijdragen, want wij erkennen alle mensen als kinderen van God en als broeders en zusters van het grote gezin der mensheid.

Moge onze Eeuwige Vader Zijn

zegeningen uitstorten op alle werken Zijner handen; moge Hij de ouders zegenen met inzicht en inspiratie bij het onderwijzen van hun kinderen; moge Hij onze kinderen en jonge mensen zegenen, opdat zij raad zullen vragen en die opvolgen, en de geboden onderhouden.

Moge Hij de wereld zegenen en alle mensen van overal, opdat zij zich in gerechtigheid tot Hem zullen wenden om vrede, geluk en een doel in het leven te vinden.

Dit alles vraag ik, nederig en dankbaar, in de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen. ○

De tijd waarin wij leven

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE
eerste raadgever in het Eerste Presidentschap
en president van de Raad der Twaalven

Ik sluit mij aan bij de gevoelens van mijn geliefde collega president Kimball en herhaalt het welkom dat hij zo juist in de kring van onze Algemene Autoriteiten heeft toegeroepen aan onze geliefde medewerkers, de broeders Boyd K. Packer, Joseph Anderson, David B. Haight en William H. Bennett. Naarmate u, broeders en zusters, hen beter zult leren kennen zoals wij ze reeds kennen, zult u ervaren dat er van hun leiding grote kracht uitgaat.

Wij mogen dit ogenblik niet laten voorbijgaan zonder onze beminde president McKay te gedenken. Ook naar u, zuster McKay, als u op dit ogenblik met ons meeluistert, gaat onze liefde uit, evenals naar dat opmerkelijk goede gezin van president McKay, en wij zegenen u bij deze overgang naar een ander

tijdperk van de geschiedenis der Kerk.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat nu aan het begin van een nieuw hoofdstuk in de 140-jarige geschiedenis sinds haar organisatie in deze bedeling van de volheid der tijden, waarvan de Schriften melding maken.

Weer werd een profeet, ditmaal onze nobele profeet David O. McKay, naar Huis geroepen om verslag uit te brengen van zijn rentmeesterschap als het aardse hoofd van de Kerk. Tot nu toe is het heengaan van een profetisch leider altijd gevolgd door grote gebeurtenissen, zowel in de Kerk als in de wereld. Ik heb me dan ook wel eens afgevraagd of het niet zo zou kunnen zijn dat het verslag van de profeet aan onze Schepper

steeds van grote betekenis voor de aangelegenheden der mensen hier op aarde is geweest.

Een wijziging in het bestuur van de Kerk geschiedt door middel van een geheel op zichzelf staande handelwijze en volgens een voorgeschreven methode waardoor, zoals ouderling Kimball heeft gezegd, de mogelijkheid wordt uitgesloten dat er gebruik wordt gemaakt van politieke listen of revolutionaire methodes, waardoor er veel verwarring en teleurstelling in het werk des Heren teweeggebracht zou kunnen worden.

President David O. McKay en allen die hem als president van de Kerk zijn voorgedaan hebben ons rijke schatten aan wijsheid en kennis nagelaten. Bij het overlijden van iedere president werd het hart van een dankbaar volk in figuurlijke zin steeds met hen opgenomen. Het relaas van hun leven en werken, hun woorden en bediening zijn gelukkig bewaard gebleven in lesboeken, vastgelegd in de geschreven geschiedenis van de Kerk en in de herinneringen van hun volgelingen. Moge God die nalatenschap aan 'de gelovigen alom zegenen. Tenslotte zullen hun meest indrukwekkende getuigenissen worden opgetekend in de harten van hen die zij ijverig zochten te dienen.

Voor vele kerkleden en anderen die wellicht naar deze bijeenkomst luisteren is het misschien leerzaam en verhelderend iets te zeggen over de reorganisatie die na de dood van een president in de Kerk plaatsvindt.

Voor hen die vragen: „Hoe wordt de president van de Kerk gekozen of verkozen?“ kan het juiste antwoord eenvoudig bestaan uit de aanhaling van het vijfde geloofsartikel, nl.: „Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten

einde het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.“

Iemands roeping om president van de Kerk te worden begint eigenlijk reeds wanneer hij wordt geroepen, geordend en aangesteld als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Door een dergelijke roeping die door openbaring geschiedt, of met andere woorden door de inspiratie van de Heer aan degene die de sleutels van het presidentschap draagt, en door de daarop volgende ordening en aanstelling door handoplegging door diezelfde gezagsdrager, wordt elke apostel opgenomen in een priesterschap-quorum van twaalf mannen die het apostelschap dragen.

Iedere apostel die zo in samenwerking met alle andere reeds geordende apostelen wordt geordend door de president van de Kerk, die de sleutels van het Koninkrijk Gods bezit, ontvangt daarmee het priesterlijk gezag dat noodzakelijk is om alle posities in de Kerk te bekleden, ook de functie van het presidentschap over de Kerk, indien hij daartoe werd geroepen door de presiderende autoriteiten en gesteund door de stem van een voltallige vergadering van de leden der Kerk.

De profeet Joseph Smith heeft eens verklaard dat „er geen Eerste Presidentschap is waar de president ontbreekt.“ Onmiddellijk na de dood van een president wordt het in rang daarop volgende college, nl. het Quorum der Twaalf Apostelen, de presiderende autoriteit, waarbij de president van de Twaalfven automatisch optreedt als president van de Kerk, totdat er officieel een president tot zijn ambt wordt geordend en als zodanig door de Kerk gesteund.

In het begin van deze bedeling bleef de Raad der Twaalfven als college wegens bepaalde omstandigheden wel drie jaar over de Kerk presideren, alvorens de reor-

ganisatie tot stand was gebracht. Toen de in de Kerk heersende toestanden meer gestabiliseerd werden, werd de reorganisatie onmiddellijk na het sterven van de president der Kerk voltrokken.

Alle leden van het Eerste Presidentschap en van de Raad der Twaalfven worden regelmatig gesteund in hun roeping als „profeten, zieners en openbaarders,“ zoals u ook heden hebt gedaan. Dit betekent dat een der aldus gekozen en geordende apostelen over de Kerk zou kunnen presideren, indien hij werd „gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund,“ om een citaat aan te halen uit een openbaring aangaande dit onderwerp, op één voorwaarde, nl. dat hij het oudste lid of de president van die groep zou zijn. (Zie L. & V. 107:22.)

Zo nu en dan wordt de vraag gesteld of iemand anders dan het oudste lid van de Raad der Twaalfven president van de Kerk zou kunnen worden, of niet. Enig nadenken over deze kwestie zou ons op de gedachte kunnen brengen dat elk ander lid dan het oudste alleen dan president van de Kerk zou kunnen worden indien de Heer aan die president van de Twaalfven door openbaring bekendmaakt dat iemand anders dan hijzelf mag worden gekozen.

De Heer heeft aan de eerste profeet van deze bedeling de orderlijke regeling geopenbaard, die van de leiding der Kerk moet uitgaan door middel van een vooraf vastgestelde organisatie van het aardse Koninkrijk Gods. Met name heeft Hij deze bepaalde richtlijnen gegeven, zoals wij ze zouden kunnen noemen:

„Van de Melchizedekse Priesterschap (sic) vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt

aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het (Eerste) Presidenschap der Kerk.

„De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk wat betreft de plichten van hun roeping.

„En zij vormen een Raad in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.“ (L. & V. 107:22-24.)

Doelende op dit onderwerp heeft Wilford Woodruff, de vierde president van de Kerk, in een brief van 28 maart 1887, gericht aan president Heber J. Grant, die toen lid van de Raad der Twaalven was, enkele opmerkingen gemaakt. Uit dat schrijven citeer ik het volgende:

„... wanneer de president van de Kerk sterft, wie is dan de presiderende autoriteit van de Kerk? Het is het Quorum van de Twaalf Apostelen (die zijn geordend en georganiseerd door openbaringen van niemand anders dan God Zelf). Wie is dan de president van de Kerk, zolang deze twaalf apostelen over de Kerk presideren? Dat is de president van de Raad der Twaalven. Deze is praktisch evenzeer de president van de Kerk terwijl hij over twaalf mannen presideert, als wanneer hij is georganiseerd in het Eerste Presidenschap en daarbij over twee mannen presideert.“ Dit beginsel is nu al 140 jaar lang toegepast, van de oprichting der Kerk af aan. Daarna vervolgde president Woodruff:

„Wat mij betreft zou er niets minder voor nodig zijn dan ... een openbaring van dezelfde God Die de Kerk had georganiseerd en haar door middel van inspiratie geleid in de banen die zij al 57 jaar heeft gevolgd, alvorens ik mijn

stem of invloed zou kunnen aanwenden om af te wijken van de wegen die de Apostelen sedert de organisatie der Kerk hebben bewandeld, en die de apostelen in de afgelopen 57 jaar door de inspiratie van de almachtige God hebben gevolgd, zoals in de geschiedenis der Kerk staat opgetekend.“

Deze roeping van Joseph Fielding Smith om president van de Kerk te worden heeft een bijzondere betekenis: in een door de profeet Joseph Smith ontvangen openbaring ten aanzien van Hyrum Smith, de grootvader van Joseph Fielding Smith, heeft de Heer dit gezegd:

„En verder, voorwaar zeg Ik u ... dat Mijn dienstknecht Hyrum het ambt van het Priesterschap en van Patriarch op zich moge nemen, hetgeen hem door zijn vader volgens een zegen en ook volgens recht was aangewezen;

„Opdat hij voortaan de sleutelen zal dragen van de patriarchale zegeningen voor een ieder van Mijn ganse volk.

„Zodat een ieder, die hij ook zegen, zal worden gezegend, en een ieder, die hij ook vervloekt, zal worden vervloekt, en wat hij ook op aarde zal binden, in de hemel zal worden gebonden, en wat hij ook op aarde zal ontbinden, in de hemel zal worden ontbonden.“ (L. & V. 124:91-93.)

Behalve dit ambt werd hem echter nog een begiftiging geschonken, die nimmer is verleend aan enige andere patriarch van de Kerk die hem in deze verdere roeping is opgevolgd:

„En nu stel Ik hem aan tot profeet, ziener en openbaarder Mijner kerk, zoals Mijn dienstknecht Joseph;

„Opdat hij eveneens in overeenstemming met Mijn dienstknecht Joseph moge handelen, en raad van Mijn dienstknecht Joseph zal ontvangen, die hem de sleutelen zal tonen, waardoor hij kan vragen en ontvangen, en worden gekroond met dezelfde zegeningen,

heerlijkheid, eer en hetzelfde priesterschap, en dezelfde gaven van het priesterschap, die eens waren gegeven aan hem, die Mijn dienstknecht Oliver Cowdery was;

„Zodat Mijn dienstknecht Hyrum moge getuigen van hetgeen Ik hem zal tonen, opdat zijn naam van geslacht op geslacht voor eeuwig in eervolle herinnering moge worden gehouden.“ (L. & V. 124:94-96.)

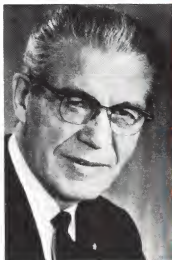
Hyrum's zoon Joseph F. Smith heeft van 1901 tot 1918 dienst gedaan als de zesde president der Kerk. Als kind heeft Joseph F. Smith de beproevingen doorstaan die zich hebben afgespeeld in Missouri en in Illinois. Nadat zijn vader Hyrum Smith, te zamen met zijn oom, de profeet Joseph Smith in Carthage door een bende als martelaar werd vermoord, heeft de jonge Joseph F., toen nog maar een jongen van negen jaar, een span ossen over de vlakten gemed, van de rivier de Missouri af. In 1848 kwam hij in de Vallei van het Grote Zoutmeer aan. In 1852 stierf zijn moeder en twee jaar later vertrok hij om een zending op de Hawaii-Eilanden te vervullen, toen hij pas 15 was.

Zo was de aard van het voorgeslacht waarvan onze president Joseph Fielding Smith afstamt, nl. het gezin van Hyrum Smith.

Ik ben er wel zeker van dat er thans blijdschap in de hemel is en ik twijfel er niet aan of zij die hem zijn voorgegaan zullen tijdens de bediening van deze nobele zoon en kleinzoon wel dicht tot hun nakomeling mogen naderen, die nu in weerwil van zijn hoge leeftijd door de Heer met deze veeleisende taak is vereerd. Het zou mij volstrekt niet verwonderen als zij hier vandaag in ons midden waren.

Ik heb al eens tot de leden van het nageslacht van Hyrum Smith gezegd, nadat ik de profetie had aangehaald waarop ik zojuist weer heb gezinspeeld, dat het aan hen is om met heel hun ziel te streven naar trouw aan het koninklijke

(wordt vervolgd op blz 314)

De zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
tweede raadgever in het Eerste Presi-
dent-schap

Op deze prachtige sabbatmorgen is het mij een voorrecht en een genoegen een groot van het Eerste Presidentschap en mijn collega's over te brengen aan allen die hier bijeenvergaderd zijn en aan allen die met ons meeluisteren.

De vorige week hebben wij de opstanding herdacht van onze Heer en Heiland, die hoop en een belofte inhoudt voor al wie Hem aan-nemen en bereid zijn om Zijn geboden te onderhouden. Hij heeft immers gezegd:

„... Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.“ (Joh. 10:10.)

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.“ (Joh. 11:25-26.)

Vervolgens heeft Hij ons een grote geruststelling gegeven met deze woorden:

„... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.)

Hij heeft Zijn leven voor ons gegeven, en de methode die, mits deze wordt opgevolgd, het ons mogelijk zal maken iedere zegening te smaken die is beloofd aan hen die Zijn geboden onderhouden. In deze laatste dagen heeft Hij dit met de volgende woorden uiteengezet:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop

alle zegeningen zijn gegrond —

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.“ (L. & V. 130:20-21.)

Wij allen zijn bekommerd over de toestand in de hedendaagse wereld, en wij zijn steeds op zoek naar oplossingen voor de vele problemen die van invloed zijn op ons privé-leven, onze gemeenschappen en de landen van de hele wereld. Ofschoon de hedendaagse wereld tot wetteloosheid, oproer en opstandigheid neigt, zijn wij er beu van en ergeren ons eraan dat hierover zoveel drukte wordt gemaakt, zowel in de gesprekken als in de nieuwsmedia. Met een positieve instelling moeten wij onze krachten concentreren op het nalen en onderwijzen van het Evangelie, waardoor de oorzaak van dit alles wordt weggenomen en de toestanden worden verbeterd. Ieder mens, ook de opstandige, die eerlijk tegenover zichzelf is, zal moeten toegeven dat hetgeen waar hij uiteindelijk naar streeft geluk is en een betere levenswijze.

Met het oog hierop wil ik mijn opmerkingen tot u richten ten aanzien van het onderwerp: de zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid. Terwijl ik hierover spreek, bid ik dat de Geest des Heren in ons midden zal zijn om ons te leiden. Laten wij hierbij denken aan de woorden van Samuël tot Saul: „... gehoorzamen is be-

ter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.“ (1 Sam. 15:22.) Laat ons tevens bedenken dat door het verzoeningswerk van Christus „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.“ (3e artikel des geloofs.)

Nog onlangs had ik een gesprek met een jongeman, die feitelijk het volgende zei: „Ik heb er schoon genoeg van en ben het beu, steeds weer te moeten horen: 'Je moet dit doen,' of 'Je moet dat doen.' Ik wil vrij zijn om *zelf* uit te maken wat ik wil doen.“

Mijn antwoord luidde: „Je bent ook vrij om *precies* datgene te doen wat je zelf wilt, zo lang de rechten en vrijheden van anderen er niet door worden beperkt of misbruikt, maar wel moet je de verantwoordelijkheid voor je eigen daden op je nemen en bereid zijn die gevolgen ervan te aanvaarden.“

Ik legde hem uit dat Gods grootste gave aan de sterfelijke mens drie-erlei is: ten eerste krijgt hij het recht op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven, ten tweede wordt hem de methode bekendgemaakt volgens welke hij dit kan bereiken, en ten derde is daar *zijn vrije wil om zelf te kiezen wat hij wil doen*. De Heer heeft ons bekendgemaakt langs welke weg wij hier op aarde de grootste blijdschap en het grootste geluk verwerven kunnen en hoe wij ons op het eeuwige leven moeten voorbereiden. Al wat wij moeten doen om deze vreugde te kunnen smaken is de wet na te komen en Zijn geboden te onderhouden.

Ik stelde die jongeman toen voor dat hij met mij de natuurwetten eens in ogenschouw zou nemen, wetten die vaststaand en onveranderlijk zijn, en die voor iedereen gelden, onverschillig van welke stand, ontwikkeling of bedoeling. Als iemand, hetzij wetend, onwetend, opzettelijk of bij ongeluk

een hete kachel of een ongeïsoleerde hoogspanningsdraad aanraakt, zal hij zich branden naarmate hij aan de hitte of stroom is blootgesteld. Als hij om welke reden dan ook vlak voor een zich snel voortbewegend voertuig gaat lopen, ook al is het om iemand anders het leven te redden, zal hij worden gewond en mogelijk gedood. Er zouden tal van voorbeelden gegeven kunnen worden om aan te tonen dat wij aan deze wetten zijn onderworpen, ongeacht wie wij zijn en wat onze bedoelingen ook mogen zijn. De natuurwetten kunnen wij niet veranderen.

Naarmate wij de natuurwetten begrijpen en eerbiedigen, kunnen wij ze in ons voordeel leren toepassen. Als wij een wet overtreden, ondergaan wij straf; bij gehoorzaamheid aan die wet worden wij gezegend. Wat een geluk is het voor ons te weten dat wij altijd op deze natuurwetten kunnen rekenen, bijv. dat de zon iedere morgen op een bepaalde tijd opkomt, dat electriciteit, ook al weten we niet precies wat het is, onder dezelfde omstandigheden altijd op dezelfde wijze reageert, dat de zon op een bepaald tijdstip van een bepaalde dag in een bepaald jaar door de maan wordt verduisterd, en dit alles omdat de natuurwetten onveranderlijk zijn. Stel je eens voor dat een ingenieur, een dokter of natuurgeleerde op een of ander gebied niet op de natuurwetten kon vertrouwen, of er geen rekening mee zou houden. De mensen kunnen de natuurwetten die van invloed zijn op hun doen en laten nooit negeren, willen zij in hun opzet slagen. Het zou zelfs rampzalige gevolgen kunnen hebben als ze er geen notitie van namen.

Al Gods wetten, alle natuurwetten en alle landswetten zijn ten bate van de mens gemaakt, tot zijn geref, genot, veiligheid en welzijn, en het wordt aan de enkeling overgelaten deze wetten te leren ken-

nen en te bepalen of hij al dan niet van deze voordelen wil genieten door zich aan de wetten te houden en de geboden na te leven. Mijn enige bedoeling van heden is aan te tonen dat wetten er zijn tot ons nut en dat wij, als wij gelukkig willen zijn en succes willen hebben, de wetten en bepalingen moeten nakomen die betrekking hebben op onze werkzaamheden; overeenkomstig ons optreden zullen deze wetten hetzij onze blijdschap en ons welzijn bewerken, of ons nadeel en verdriet.

Voor het volbrengen van de grandioze vlucht van de Apollo 11, die uitliep op de maanlanding, moesten alle wetten die op deze onderneming betrekking hadden, tot in de allerkleinste bijzonderheden worden nagekomen, zoals de natuurwetten, de chemische wetten, de wet van de zwaartekracht en alle andere wetten die iets met de vlucht te maken hadden; deze moesten worden begrepen en toegepast door hen die betrokken waren bij de voorbereidingen. Zij beschouwden deze wetten niet als enigerlei beperking of belemmering voor hen, maar veeleer als een middel tot uitvoering van hun werkprogramma, en zij waren vastbesloten om zoveel mogelijk te leren over de wetten, te weten te komen, waarvan hun succes afhankelijk was en deze zelf na te komen en toe te passen, opdat ze in hun zending succes zouden hebben.

Dit geldt evenzeer voor het hele leven. Om in de muziek of in de sport iets te kunnen bereiken, een graad te behalen of iets anders tot stand te brengen dat de moeite waard is, moeten wij onze doelstellingen bepalen, vaststellen wat wij willen doen en volbrengen; dan moeten we gaan uitzoeken welke wetten dit mogelijk zullen maken, indien ze worden nagekomen; daarna moeten we ons er met de nodige zelfdiscipline op toeleggen

om het ook te volbrengen. Wanneer wij dit doen, zijn we op weg naar het succes, terwijl zij die voortdurend de wetten bestrijden en weigeren ze te gehoorzamen, zich beklagend over de vereisten, worden teleurgesteld, opstandig beginnen te worden en niets presteren.

Het is zoals iemand eens heeft gezegd, nl. de wet verbreek je niet, maar in werkelijkheid breek je jezelf de nek door te weigeren die wet te eerbiedigen voor zover deze op je omstandigheden van toepassing is. De wet is van toepassing en het resultaat wordt bepaald door onze daden. Maar al te vaak zijn wij niet bereid onszelf in toom te houden en datgene te doen dat noodzakelijk is om tot stand te brengen wat wij het sterkst verlangen.

Als alle mensen zouden erkennen dat wetten de mens ten goede komen en ze dan zouden eren en gehoorzamen, zou dit ten eerste bijdragen tot onze gezondheid, welzijn en geluk. Wetten zijn onontbeerlijk. Stel u eens een stad, een gemeente, een staat of een land voor zonder wetten en bepalingen. In zoverre als wij de wet veronachtzamen, overtreden en trotseren, verliezen wij onze vrijheid, waarbij wij ook anderen van hun vrijheid beroven, hetgeen tot anarchie leidt. Als er een slechte wetgeving heerst, behoren de mensen de juiste wettige maatregelen te nemen door middel van hun regeringsinstanties, ten einde de wetten te verbeteren of te veranderen, maar zo lang het een wet is, moet deze worden nagekomen. In het leven moeten we meestal zelf de levenswijze of het milieu bepalen waarvan we deel willen uitmaken. Tegenwoordig hebben we in de tropische wildernissen nog steeds inboorlingen die cannibalisme bedrijven, waarbij de mens door dierlijke instincten wordt beheerst en waar de wetten van het oerwoud gelden. Als dat de door

ons gewenste levenswijze is, dan staat deze ons ter beschikking. Het behoort echter tot het doel van ons bestaan dat wij ons boven deze dierlijke instincten zullen verheffen en het hoogste peil bereiken van menselijk gedrag in onze onderlinge verhoudingen.

Om dit te kunnen volbrengen hebben God, onze Vader en Schepper, en Zijn Zoon Jezus Christus, Die ons gelukkig en geslaagd willen zien, ons de wetten gegeven, waardoor, mits deze in ons leven worden toegepast, onze maatschappelijke omstandigheden en onze verhouding tot elkaar verbeterd zullen worden. Ja, indien wij allen deze wetten zouden nakomen, dan zou er geen sprake zijn van de in deze dagen zo algemeen heersende verontrustende toestanden, en onze jongelui zouden dan geen reden, behoefte of verlangen hebben om te demonstren tegen een maatschappij zoals die van tegenwoordig, die niet in praktijk brengt wat ze predikt.

Laten wij er eens een paar van de tien geboden op naslaan, die tegenwoordig evenzeer gelden als in de tijd van Mozes, en die later door Christus werden onderwezen. Als iedereen zich zou houden aan de geboden „Gij zult niet stelen, doden, begeren, echtbreken of valse getuigenis geven“ dan zouden wij onze woningen of eigendommen onbeheerd kunnen achterlaten, wij zouden altijd en overal over straat kunnen lopen of ons veilig kunnen voelen in onze eigen woning, onbevreesd voor dieven of rovers, of voor iemand die wel eens zou kunnen proberen ons het leven te benemen.

Stelt u zich ook eens voor hoe verheugend het zou zijn te mogen leven in een gemeenschap waarin geen hebzucht, laster of overspel zou zijn, en waar iedereen in overeenstemming met de wetten zou leven. Behalve dat wij dan een vredig en gelukkig bestaan zouden

leiden en elkaar zouden kunnen sterken en steunen, moet u zich eens even indenken wat een geld wij zouden uitsparen op wetsverkrachting en de gevolgen van de misdaad, geld dat allemaal zou kunnen worden aangewend ter bestrijding van de armoede of ter verbetering van de gezondheidszorg en de onderwijsfaciliteiten, alsmede voor andere goede doeleinden. Er is geen beginnen aan de zegeningen voor dit tijdelijke leven op te sommen die voor ons zouden voortvloeien uit gehoortzaamheid aan deze geboden.

Nog een gebod dat van zoveel belang is voor ons aller leven is de gezondheidswet van de Heer, die het Woord van Wijsheid wordt genoemd, hetwelk in ieder gezin door voorschrift en voorbeeld onderwezen zou moeten worden. In dit „Woord van Wijsheid“ worden wij gewaarschuwd tegen het gebruik van tabak, alcohol en andere dingen die schadelijk voor het lichaam zijn. Ik ben er zeker van dat wij het gebruik van verdovende middelen hieronder ook mogen rekenen. Hoewel deze gezondheidswet ons reeds meer dan honderd jaar geleden door de Heer werd gegeven, werd er over het algemeen geen aandacht aan geschonken, totdat de geleerden en de ervaring zonder enige twijfel bewezen dat deze dingen niet alleen schadelijk voor het lichaam zijn, maar tevens een bedreiging voor de samenleving. *Nog steeds* negeren en tarten velen deze wet en zijn ze bereid het risico te nemen. De gevolgen van het gebruik van deze dingen zijn: uiteengevallen gezinnen, ziekte en geruïneerde lichamen en geesten, vernietiging van eigendommen, ellende en dood op de grote wegen en vele andere tragedieën, te veel om op te noemen, die thans de maatschappij, de wetgevers, de ambtenaren die de wet moeten handhaven en ons allen ernstige zorgen baren.

Op één enkele avond heb ik door het lezen van een Amerikaanse krant het volgende nieuws vergaard: de auto-ongevallen met dodelijke afloop zijn in 1969 verdubbeld. Zesentwintig procent van alle dodelijke ongelukken vonden plaats nadat de bestuurder had gedronken.

Een bekende televisiepersoonlijkheid stierf op 45-jarige leeftijd aan longkanker. Hij had in het openbaar verklaard dat hij liever zou roken en risico lopen dan een „vetzuchtige zenuwpatient“ te worden. Hij hield pas op met roken toen hij hoorde dat hij kanker had. Een door een sigaret veroorzaakte hotelbrand eiste 12 mensenlevens en een brandende sigaret in een ander gebouw was oorzaak van een schade ter waarde van tien-duizend dollar.

De schadelijke gevolgen van marihuana zijn heel erg en verdovende middelen maken de jeugd blind voor de gevaren die hen bedreigen.

Wij zijn aan onszelf, aan onze jeugd en aan de toekomst van ons vaderland verplicht het gebruik van deze duivelse en verderfelijke stoffen, die in de hedendaagse wereld zoveel ellende veroorzaken, te beperken en zo mogelijk geheel uit te bannen. Luister eens naar de grote en heerlijke belofte die de Heer heeft gedaan aan allen die dit en andere geboden zullen onderhouden:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en *in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven*, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting

aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (L. & V. 89:18-21, cursivering van de schrijver van dit artikel.)

Kunt u een heerlijker belofte bedenken?

Laat mij nu verwijzen naar een ander zeer belangrijk gebod, dat luidt: „Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.

„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;

„Maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen." (Ex. 20:8-10.)

Bovendien heeft de Heer ons geboden:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen." (L. & V. 59:9.)

Ondanks al wat zovelen in strijd hiermee beweren, is dit een wet van God, een godsdienstige en derhalve een zedelijke wet. Indien dit in acht wordt genomen, zal het zegeningen met zich meebrengen die men anders niet zou genieten, en evenals ieder ander gebod, brengt het de ziel onder veroordeling, indien het niet wordt nagekomen.

Door de sabbatdag te heiligen worden wij in de gelegenheid gesteld de lessen van het Evangelie te leren en te begrijpen door aanbidding en studie, en kunnen wij God leren kennen, hetgeen onontbeerlijk is voor onze eeuwige bestemming.

De Heer heeft gezegd:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt." (Joh. 17:3.)

Stellig kunnen en moeten wij gedurende één op de zeven dagen onze gedachten tot onze Maker keren en ons geestelijke ik voeden, God leren gehoorzamen en

onze kinderen eerbied en gehoorzaamheid bijbrengen. Een van de prachtigste lessen die wij in het leven kunnen leren is deze: „De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat." (Mt. 4:4.)

Iemand heeft eens heel verstandig opgemerkt: „Wee hen die de wetten van God alleen maar beschouwen als krachten die zij naar eigen goeddunken kunnen aanwenden of negeren. Wee die personen, standen en volken die geloven in de macht van hun rijkdom, in de kracht van hun wapens en in de onoverwinnelijkheid van hun positie."

Geen beschaving kan duurzaam zijn, geen volk of volkenbond kan standhouden als men geen acht slaat op Gods wetten. De Heer heeft ons vermaand:

„... zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden" (Mt. 6:33), waarmee wordt bedoeld al wat ons ten goede is.

Wij kunnen de sabbatdag niet heiligen en evenmin de zegeningen daarvan genieten door te streven naar bevrediging van onze stoffelijke behoeften en genoegens. Naar waarheid heeft iemand eens gezegd: „Stoffelijke zaken zijn niet bij machte de verslagen geest op te heffen. De rijkdom der wereld kan geen gebroken hart genezen en de geleerdheid van alle universiteiten kunnen een eigenzinnige ziel niet op het pad der gerechtigheid brengen."

Hoe belangrijk het ook is dat wij het huis des gebeds bezoeken en de sabbatdag heilig houden, het geven van godsdienstonderdicht mag niet aan de kerken alleen worden overgelaten. De ouders hebben in de eerste plaats de dure en voorname plicht om de wetten van God thuis te onderwijzen. De Heer heeft ons gezegd:

„En verder, voor zoverre er in

Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (L. & V. 68:25 en 28.) Dit betekent, dat zij Zijn geboden moeten leren onderhouden, d.w.z. Hem liefhebben, eren en gehoorzamen.

Ouders, als wij onze kinderen willen leren de geboden te onderhouden en oprecht voor God te wandelen, dan moeten wij hun een levend voorbeeld zijn. Wij kunnen niet straffeloos enige wet overtreden en dan verwachten dat onze kinderen ons of de wet in ere zullen houden en gehoorzamen. Wij kunnen de leringen en geboden van de Heer niet in twijfel trekken zonder in de geest van onze kinderen grote twijfel teweeg te brengen omtrent de vraag waarom zij de geboden moeten onderhouden. Wij mogen niets schijnheilig zijn. Wij mogen geen geloof in het een onderwijzen of belijden en iets anders naleven, en daarbij verwachten dat onze kinderen gehoorzaam zullen zijn aan het gebod: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft." (Ex. 20:12.)

Kinderen, wie gehoorzaamheid wordt bijgebracht en die de wet leren eren en onderhouden, op God leren vertrouwen en Zijn geboden leren onderhouden, zullen bij het opgroeien hun ouders eren en hun tot eer strekken; bovendien zullen zij in staat zijn hun problemen onder de ogen te zien en op te lossen; ze zullen meer succes en levensvreugde ondervinden en

(wordt vervolgd op blz 303)

Gezamenlijke opzeggingen voor 1970-71

Leergang 10 september	Handelingen 7:55	Leergang 14 maart	II Petrus 3:9
Leergang 12	Moroni 10:4	Leergang 16	Johannes 3:16
Leergang 14 oktober	Galaten 1:6-8	Leergang 18 april	Johannes 5:28, 29
Leergang 16	I Korinthiërs 15:21, 22	Leergang 10	Johannes 14:26
Leergang 18 november	Johannes 3:5	Leergang 12 mei	Alma 11:40
Leergang 10	Mattheüs 7:7	Leergang 14	I Korinthiërs 2:12
Leergang 12 december	Amos 3:7	Leergang 16 juni	Romeinen 6:23
Leergang 14	Johannes 10:16	Leergang 18	Mattheüs 5:48
Leergang 16 januari	Johannes 8:31, 32	Leergang 10 juli	Ezechiël 37:16, 17
Leergang 18	Mattheüs 16:19	Leergang 12	II Nephi 25:23
Leergang 10 februari	Hebreë 11:1	Leergang 14 augustus	I Petrus 4:6
Leergang 12	Handelingen 2:38	Leergang 16	I Korinthiërs 15:40, 41

Avondmaalsopzeggingen voor 1970-71

(verwijzingen naar de schrift niet opzeggen)

Senior-zondagsschool

September

„... kiest u heden, wien gij dienen zult... maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den HEERE dienen.“ (Jozua 24:15)

Oktober

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid...“ (Romeinen 1:16)

November

„En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.“ (Johannes 8:32)

December

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ (Johannes 3:16)

Januari

„Nader tot God, en Hij zal tot u naderen.“ (Jakobus 4:8)

Februari

„Dezelve Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.“ (Romeinen 8:16)

Maart

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest.“ (Eerste artikel des geloofs)

April

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven; En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.“ (Johannes 11:25,26)

Mei

„Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden...“ (Leer en Verbonden 112:10)

Juni

„Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod.“ (Mattheüs 22:37, 38)

Juli

„Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.“ (Johannes 14:6)

Augustus

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.“ (Leer en Verbonden 42:29)

Junior-zondagsschool

September/oktober

„Zalig zijn de reinen van hart want zij zullen God zien.“ (Mattheüs 5:8)

November/december

„Laast ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.“ (I Joh. 4:7)

Januari/februari

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven.“ (Matth. 22:39)

Maart/april

Jezus zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14:15)

Mei/juni

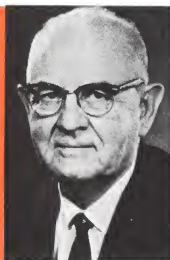
„En God schiep den mens naar Zijn beeld.“ (Gen. 1:27)

Juli/augustus

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“ (I Nephi 3:7)

De behoefte aan een profeet

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL
waarnemend president van de Raad der
Twaalfen

Vandaag was het een indrukwekkende dag, die ons met diep ontzag heeft vervuld. Het zij mij vergund ouderling Boyd K. Packer hartelijk welkom te heten, zowel persoonlijk als uit naam van het Quorum der Twaalf Apostelen. Sedert de eerste tijd dat hij assistent was hebben wij hem zien toegroeien naar deze dag, waarop hij de hoogste roeping heeft ontvangen. Hier zal hij ware broederschap op het hoogste niveau aantreffen.

Tevens verwelkomen wij ouderling Joseph Anderson in de geleederen der Algemene Autoriteiten, een man die wij reeds vele jaren hebben liefgehad en gewaardeerd, alsmede ouderling David B. Haight en ouderling William H. Bennett, krachtige en toegewijde mannen met een lange staat van dienst.

Dit is een gedenkwaardig jaar in het leven van deze wereld. Het is januari. De geschiedenis draait om zijn scharnieren. Er wordt weer een bladzijde omgeslagen en een nieuw tijdperk doet zijn intrede.

Het is zondagmorgen, 18 januari 1970. Een machtig hart houdt op te kloppen en een bejaard lichaam ontspant zich en sluimert in. Zoals een aardbeving een vloedgolf over de aarde doet uitgaan, zo verspreiden zich thans de berichten over de hele wereld en miljoenen ernstig gestemde mensen, ook in verafgelegen plaatsen, staan even stil om met bedroefd gemoed de laatste eer te bewijzen aan een machtig man Gods, die uit de sterfelijkheid is heengegaan.

Dagenlang schuifelen lange rijen volgenden voetje voor voetje door de straat, ook in de regen, om het gelaat van hun overleden leider nog eenmaal te zien.

De Tabernakel zit stampvol mensen die hem hebben liefgehad, en met liefderijke huldeblijken wordt de laatste eer bewezen. Met waardige eerbied wordt het aardse omhulsel van de profeet David O. McKay daarna ter ruste gelegd. Wij staan aan zijn graf met gebogen hoofd en er is pijn in ons hart, maar er zal een blijde hereniging plaatsvinden als deze geïnspireerde profeet zich voegt bij de scharen van zijns gelijken, zoals Joseph Smith, Brigham Young en Wilford Woodruff.

Bij het gevoel van leegte dat zijn heengaan in ons midden achterlaat, lijkt het bijna alsof wij zonder hem niet verder kunnen gaan, maar zodra de ene ster achter de horizon verzinkt, verschijnt er een andere, en de dood brengt leven voort.

Het werk van de Heer neemt geen einde. Zelfs wanneer er een krachtig leider sterft, is de Kerk geen ogenblik zonder leiding, dank zij Gods genadige voorzienigheid, waardoor Hij Zijn Koninkrijk heeft verzekerd van een onafgebroken voortbestaan.

Zoals het in deze bedeling reeds acht maal eerder is geschied, sluit een volk eerbiedig een graf, droogt zijn tranen en wendt zijn gelaat naar de toekomst.

Zodra een president van de Kerk

overlijdt, wordt de leiding gezamenlijk overgenomen door een groep mannen, die reeds beproefd zijn door ervaring en training in het besturen van de aangelegenheden der Kerk. Hun aanstelling heeft reeds lang geleden plaatsgehad, het gezag is hun verleend, de sleutels zijn aan hen overgedragen. Gedurende vijf dagen gaat het Koninkrijk voort onder leiding van deze reeds gevolmachtigde raad. Geen kandidaatstellingen, geen „strijd“ om de machtspositie, geen verkiezingscampagne en redevoeringen. Wateen goddelijk systeem! Hoe groot is de wijsheid van onze Heer, Wiens organisatievermogen zo volmaakt is dat het de wankele stelsels van zwakke, inhalijsge mensen verre te boven gaat.

Dan daagt die gedenkwaardige dag, de 23ste januari 1970, waarop 14 ernstige mannen eerbiedig de tempel van God betreden, nl. dit Quorum der Twaalf Apostelen, het bestuurscollege van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarvan verscheidene leden deze plechtige verandering reeds eerder hebben meegeemaakt.

Wanneer deze 14 mannen later in de morgen weer uit dit heilige gebouw tevoorschijn komen, heeft er een gebeurtenis van groot belang plaatsgevonden. De korte tussenregering is geëindigd en het bestuur van het Koninkrijk gaat weer van het Quorum van de Twaalf Apostelen over op één man, een nieuwe profeet, de aardse vertegenwoordiger van de Heer, die al 60 jaar lang onopvallend op weg is geweest naar deze verheven roeping. Thans resideert hij over de Kerk.

Hij heeft deze hoge positie echter niet verworven op grond van zijn naam, maar omdat hij, toen hij nog heel jong was, door de Heer tot het apostelschap werd geroepen, bij monde vande toen levende profeet — tot het lidmaatschap van

het Quorum der Apostelen — en hij die kostbare, onontbeerlijke sleutels verkreeg, die hij onder zijn berusting moest houden in afwachting van het tijdstip waarop hij eventueel de oudste apostel en de president der Kerk zou worden.

Tijdens die gewichtige vergadering in de tempel, waar hij door zijn broeders, de Twaalven, tot president van de Kerk is „geordend en aangesteld,“ kiest hij zijn raadgevers, twee machtige, kloekmoedige mannen, nl. ouderling Harold B. Lee en ouderling Nathan Eldon Tanner, met hun rijke ervaring als leraar, zakenman, staatsambtenaar en vooral als leider van de Kerk.

Zo aanvaardt een uit drie leden bestaand presidentschap en een opnieuw samengestelde Raad der Twaalven nederig hun ambt, zonder ophef of vertoon, en een nieuw bestuur gaat over naar een nieuw tijdvak, dat een grote ontwikkeling en een ongekennde uitbreiding van de Kerk belooft.

Het was nog een heel jonge man, die deze wereld in kennis bracht met het herstelde Evangelie. Joseph Smith (23 december 1805 — 27 juni 1844) was nog maar 24 jaar oud toen de Kerk werd georganiseerd.

Toen hij op 38-jarige leeftijd als martelaar ter dood werd gebracht, werd de tweede president, Brigham Young (1 juni 1801 — 29 augustus 1877) op 46-jarige leeftijd de oudste apostel en de president der Kerk (op 27 december 1847). Hij presideerde 30 jaar (tot zijn 76ste) over de Kerk.

John Taylor (1 november 1808 — 25 juli 1887) was 71 jaar oud toen hij president van de Kerk werd (op 10 oktober 1880) en hij stierf op zijn 78ste. Door zijn dood werd Wilford Woodruff (1 maart 1807 — 2 september 1898) de oudste apostel (op 25 juli 1887). Twee jaar later (op 7 april 1889), werd deze gesteund in zijn roeping als president van de Kerk, op de leeftijd

van 82 jaar. Hij stierf op 91-jarige leeftijd, waarna president Lorenzo Snow (3 april 1814 — 10 oktober 1901) de oudste apostel werd. Hij was 84 jaar oud toen hij president van de Kerk werd (op 13 september 1898). Zijn presidentschap was van korte duur. Hij deed ongeveer drie jaar dienst (tot 10 oktober 1901.)

President Joseph F. Smith (13 november 1838 — 19 november 1918) was zeven dagen lang de oudste apostel (vanaf 10 oktober 1901); op 17 oktober 1901, toen hij 62 jaar oud was, werd hij president van de Kerk; hij stierf op de leeftijd van 80 jaar.

President Heber J. Grant (22 november 1856 — 14 mei 1945) was nog geen week de oudste apostel, toen hij (op 23 november 1918) op 62-jarige leeftijd president van de Kerk werd; hij stierf op zijn 88ste. President George Albert Smith (4 april 1870 — 4 april 1951) is zeven dagen lang de oudste apostel geweest en werd op zijn 75ste levensjaar (21 mei 1945) president van de Kerk; hij stierf op de leeftijd van 81 jaar. Verleden week zaterdag was het zijn honderdste geboortedag.

President David O. McKay, de negende president, (8 september 1873 — 18 januari 1970) is vijf dagen lang de oudste apostel geweest, en werd op zijn 77ste jaar (9 april 1951) gesteund in zijn roeping als president der Kerk; hij stierf op de leeftijd van 96 jaar.

President Joseph Fielding Smith, die werd geboren op 19 juli 1876, werd op 18 januari 1970, op 93-jarige leeftijd, de oudste apostel en op 23 januari 1970 president der Kerk.

De presidenten vanaf John Taylor tot en met David O. McKay zijn president geworden op leeftijden, variërend van 62 tot 84 jaar en gestorven op 79- tot 96-jarige leeftijd. Het is belangwekkend op te merken dat deze acht kerkpresidenten

hun presidentiële taak hebben aanvaard op een gemiddelde leeftijd van 73 jaar en deze op hun 85ste, bij hun dood, lieten varen. Ze hebben gemiddeld iets minder dan 12 jaar dienst gedaan; bijgevolg is de gemiddelde leeftijd van de levende president van de Kerk ongeveer 79 jaar geweest.

Wij mogen verwachten dat de president der Kerk altijd wel een oudere man zal zijn; jonge mannen hebben activiteit, vitaliteit en initiatief, oudere mannen hebben stabiliteit, kracht en wijsheid door hun ervaring en langdurige gemeenschap met God.

In de laatste levensjaren van president McKay, toen zijn krachten begonnen af te nemen, werd er onder de nieuwsgierigen, de bezorgden en de minder goed ingelichten heftig over zijn opvolging gespeculeerd, en tijdens de tussenregering bleef dit een belangrijk punt van bespreking vormen. Meer dan een miljoen leden hadden nooit een andere president gekend dan David O. McKay; het was dus wel begrijpelijk dat sommigen in verwarring gebracht waren.

Zij spraken over ouderdom. De oude aartsvaders waren ook niet jong. Adam was zeer oud toen hij over zijn nageslacht presideerde, dat uit vele generaties bestond. Abraham, Izaak, Jozef en Mozes presideerden over hun volk en stierven op een leeftijd van respectievelijk 175, 180, 110 en 120 jaar. Zij waren hoogbejaard, maar uit de door hen vergaarde ervaring kwam een indrukwekkende wijsheid en zekerheid voort.

De mensen praten over een precedent. Als er van een precedent sprake is, dan is dat ontstaan door de herhaling van de geopenbaarde regeling die van de aanvang af heeft bestaan. Brigham Young was de oudste apostel, in het bezit van alle sleutelen en bevoegdheden, en in het huidige geval was presi-

dent Smith de oudste apostel. Dit is de methode van de Heer en Hij houdt de teugels van het bewind in Zijn goddelijke handen.

Toen de eerste opvolging plaatsvond, stond de herstellende Kerk nog in haar kinderschoenen; ze was pas 14 jaar oud. Er was vele eeuwen lang geen profeet geweest, en evenmin een openbaring. Het was dan ook geen wonder dat er vele vragen onder de mensen leefden, toen de kogels in Carthage een eind maakten aan het leven van degene in wie al deze onschatbare zegeningen — de Kerk, openbaring, profeten — zich schenen te concentreren. Toen de apostelen van hun zendingen waren teruggekeerd, hun dode profeet hadden begraven en hun oog op de toekomst richtten, werd alle twijfel verdreven toen de oudste apostel, die reeds in het bezit was van alle sleutelen, evenals Mozes op de voorgrond trad en de leiding op zich nam.

Het hoofdartikel in het kerkelijk orgaan *Times and Seasons* van 2 september 1844 (pag. 632) dat over de opvolging handelde, vermeldde:

„Er heerst alom grote opwinding over de vraag: ‚Wie zal de opvolger van Joseph Smith nu zijn?’

„In antwoord daarop zeggen wij: Hebt geduld, hebt toch wat geduld. Totdat de daarvoor geschikte tijd is gekomen, en dan zullen wij u allen ervan in kennis stellen. ‚Gods molens malen langzaam.’ Op het ogenblik kunnen wij zeggen dat er op 8 augustus jl. in Nauvoo een bijzondere conferentie van de Kerk is gehouden, en dat zonder één enkele stem tegen het voorstel werd aangenomen dat de ‚Twaalven’ over de hele Kerk zouden presideren, en wanneer er enige wijziging in de samenstelling van het presidentschap wordt vereist, zal daarvan te rechter tijd worden kennisgegeven, en de buitenslands vertoevende ouderlingen zullen

het beste hun wijsheid voor iedereen aan de dag leggen door het stilzwijgen te bewaren ten aanzien van zaken waaromtrent zij onkundig zijn. . . .”

In de loop van deze veelbewogen 140 jaren heeft men tien presidenten over de Kerk zien presideren en hebben 78 apostelen dienst gedaan in het Quorum der Twaalven. Nu wij ons met kracht aangenden voor deze nieuwe reis, gaan wij met een vaste wil op weg onder leiding van onze geïnspireerde leiders en aangevoerd door onze profeet Joseph Fielding Smith.

Hij is een eerbiedwaardig en respectabel man krachtens zijn karakter, waardigheid, leeftijd en positie. Hij is één van hen, over wie zijn geliefde vrouw hedenmorgen heeft gezongen, iemand die „rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert.” (Ps. 24:4.) Hij is een zoon van zijn Maker, een rein en heilig man van God. Hij neemt zijn hoge positie in als de aangestelde des Heren. Zestig jaar lang heeft hij nu reeds de sleutelen van het Koninkrijk gedragen, langzamerhand opklimmend tot op deze dag. Gedurende zes decennia is hij door de Kerk gesteund in zijn roeping als een profeet. Vandaag wordt hij gesteund als de profeet, de man die alleen gebruik mag maken van de sleutels die hij draagt onder de heerschappij van de Heer Jezus Christus, Die de voornaamste Hoeksteen en het Hoofd van Zijn Kerk is.

Om een profeet des Heren te zijn heeft men niet „alles voor iedereen” te zijn. Hij behoef niet jeugdig en sportief te zijn, geen industrieel, financier of landbouwkundige; hij behoef geen musicus, dichter, artiest of iets dergelijks te zijn, en evenmin een bankier, dokter, rector, generaal of natuurkundige.

Hij behoef geen talenkenner te

zijn, geen Frans of Japans, Duits of Spaans te kunnen spreken, maar hij moet wel de goddelijke inspraak verstaan en boodschappen van de hemel kunnen ontvangen.

Hij behoef geen kanselredenaar te zijn, want God kan Zich deze wel maken. De Heer kan Zijn goddelijke boodschappen doen overbrengen door zwakke mensen die door Hem worden gesterkt. Hij stelt een sterke stem in de plaats voor de zachte, bedeesde stem van een Mozes, en schonk de jonge Henoch een kracht die de mensen deed beven in zijn tegenwoordigheid, want Henoch wandelde met God, evenals Mozes.

De Heer heeft gezegd: „. . . Mijn woord zal niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (L. & V. 1:38.)

Wat de wereld nodig heeft is een profetisch leider, die het voorbeeld geeft — rein, vol geloof, godvruchtig van opvatting, met een onberispelijke reputatie, een geliefde echtgenoot en trouw huisvader.

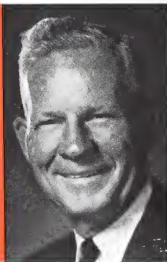
Een profeet moet noodzakelijkerwijze meer zijn dan een priester, predikant of ouderling. Zijn stem wordt de stem van God bij het openbaren van nieuwe programma’s, nieuwe waarheden en nieuwe oplossingen. Ik eis niet dat hij onfeilbaar moet zijn, maar wel moet hij beslist door God worden erkend als een gezaghebbende. Hij is geen huichelaar, zoals velen die zich een positie aanmatigen waartoe zij niet (van Godswege) zijn aangesteld, en gezag dat zij niet hebben ontvangen. Evenals zijn Heer moet hij spreken „. . . als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerden.” (Mt. 7:29.)

Hij moet vrijmoedig zijn om de waarheid te zeggen, ook al roept het volk om vermindering der beperkende bepalingen. Hij moet zeker zijn van zijn goddelijke be-

(wordt vervolgd op blz 315)

Moed

DOOR OUDERLING MARVIN J. ASHTON
assistent van de Raad der Twaalven

Een paar dagen geleden hebben we weer eens een opwekkende ervaring opgedaan tijdens een bezoek aan enige jonge vrienden. We hebben daarbij de tijd genomen niet alleen voor bespreking in groepsverband en opinie-onderzoek, maar ook voor enkele privégesprekken. Weer vernamen wij dat onze voortreffelijke jongeren antwoorden verlangen. Zij hebben behoefte aan leiding. Zij willen graag geaccepteerd worden. Een jong meisje maakte diepe indruk op ons met haar diepgemeende opmerking: „Waarom kan ik niet iedere dag eender zijn? Er zijn dagen waarop ik me een hele piet voel, maar er zijn ook tijden dat ik ontmoedigd en neerslachtig ben, vooral wanneer ik alleen ben.” Broeders en zusters, wij leven thans in een tijd waarin er nooit meer behoefte is geweest aan morele moed, nl. de moed om op het pad der gerechtigheid te blijven voortgaan, de moed om met anderen van gedachten te wisselen, de moed om geduldig te zijn en de moed om een kinderlijk geloof te hebben. Mag ik nu met u een korte beschouwing wijden aan deze belangrijke gebieden, waarop versterking van onze moed volstrekt noodzakelijk is.

Nu wij gezamenlijk onze gedachten laten gaan over de strekking en omvang van trouw blijven voortgaan op het pad der gerechtigheid, moeten wij deze voorname onderdelen onderscheiden: de moed om ons niet te laten afleiden, de moed om ons niet te laten misleiden, de moed om niet af te dwalen en de moed om ons naarstig bezig te houden met goed werk. In de verzen 31 en 32 van het achtste hoofdstuk van Johannes worden wij herinnerd aan de beloofde zegeningen die

zijn weggelegd voor hen die de moed hebben om te blijven voortgaan. „Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; En gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” Wat een vreugde is het te mogen omgaan met andere leden van de Kerk, zowel jong als oud, die voortgaan op de paden der gerechtigheid. Het is ontroerend te zien hoe onze jeugd, zowel in verafgelegen ringen en zendingen als in onze naaste omgeving, zich dapper voorbereidt op een tempelhuwelijk. Duizenden anderen inspireren ons als wij hen moedig zien voortgaan in hun plichtsvervulling op het zendingsveld en in de militaire dienst. God zal ons helpen Zijn wegen te vervolgen als wij Hem nederig om leiding vragen. Door onze krachten in Zijn banen te leiden zullen ons de zegeningen van echte blijdschap en geluk ten deel vallen. Zijn weg is de rechte weg, en de rechte weg is de weg naar het geluk.

Wij moeten de moed hebben om door woord en daad anderen deelgenoot te maken van de grote waarheid: „... ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die geloof...” (Rom. 1:16.) Het gebed van Joseph Smith in het bos werd verhoord omdat hij de moed had om met onwankelbaar geloof met God in communicatie te treden. Tegenwoordig worden communicatiewegen tussen ouders en jongeren met goed gevolg geopend en bewandeld. Vaders en moeders leren hun kinderen steeds beter kennen, doordat verstandige leiders hen hebben aangemoedigd de familiebanden te versterken. Waar dat nodig is dagen wij onze jeugd uit om de leiding op zich te nemen en ervoor

te zorgen dat er gezinsavonden worden belegd en gehouden, opdat zij niet alleen met hun gezinsleden van gedachten leren wisselen, maar ook doelbewuster met hun hemelse Vader leren communiceren. Velen van onze jongeren hebben dit in het verleden reeds gedaan en hun ouders hebben hen er nu des te liever om. Op de juiste wijze georganiseerde gezinsavonden zullen niet alleen communicatiewegen openen voor de gezinsleden, maar evenzeer voor de Geest van God.

Bij ons werk in de Verenigde Maatschappelijke Diensten van de Kerk schenkt niets ons meer voldoening dan ouders en jongeren te helpen elkaar beter te leren kennen of opnieuw te leren kennen en gezamenlijk opnieuw eendrachtig de veilige paden te leren betreden. Wat was het prettig een knap, 17-jarig jong meisje, leerlinge van de HBS, onlangs te horen zeggen: „Papa en ik begrijpen elkaar nu weer veel beter. Dank zij de gezinsavonden zijn we weer op dezelfde golfengte terechtgekomen en zijn nu heel aardig op elkaar afgestemd.”

Een van de grootste zegeningen die een kind ten deel kunnen vallen is het voorrecht te worden grootgebracht in een gezin waarin de vader en de moeder elkaar liefhebben. De liefde tussen man en vrouw moet hartelijk en oprecht zijn. Een opvallende en welgemeende liefde verschaft onze kinderen een milieu van onschatbare waarde. Kinderen zullen zelf leren liefhebben voor zover zij liefde ondervinden. Door een serieus contact met anderen wordt een gevoel van saamhorigheid aangekweekt. Hierdoor zullen anderen te weten kunnen komen dat wij iets om hen geven.

Liefde en mededogen zijn geen verouderde, ouderwetse begrippen. Het zijn deugden die begrip en geluk bevorderen. Het is voor jongelui moeilijk de geboden van God te onderhouden zonder een gevoel van innige geestverwantschap te krijgen met hun ouders en leiders in de Kerk. Laten wij oog hebben voor het beste in onze kinderen en onze medewerkers. De Heer wil dat wij elkaar zullen opbouwen en niet afbreken. Wij zijn verplicht in de omgang met anderen een positief

geluid te laten horen en daarop de nadruk te leggen, en niet mee te doen aan de bevordering van het negatieve. Wij moeten de moed hebben om geduld, begrip en mededogen te hebben. Mag ik uit naam van enige van onze verontruste jongeren in de heden-daagse gecompliceerde samenleving nederig dit verzoek tot hun ouders en leiders richten: „Laat ons niet in de steek, veroordeel ons niet, neem het ons niet kwalijk. Probeer ons niet in het gareel te krijgen door ons uw sympathie te betuigen, en in verlegenheid te brengen of belachelijk te maken. Geef ons in plaats daarvan redenen op; geef ons voorbeelden, geef ons het beste van uzelf.“ Laat ons dan als ouders en leiders zo leven en anderen voorgaan dat wij de dankbaarheid verdienen van een tiener, die tegen ons kan zeggen: „Dank u wel, omdat u mij geholpen hebt de weg terug te vinden,“ of „Dank u, omdat u mij geholpen hebt standvastig te blijven.“ Wij moeten door geduld en begrip onze vrienden leren leiden. Spreek te rechter tijd en te rechter plaats een bemoeidigend woord.

Wat een ontroerende ervaring was het bezoek dat wij dezer dagen brachten aan een van onze knappe Navajo-zendingen, waarbij deze opmerkte: „De voornaamste reden waarom ik nu op zending ben is dat president Spencer W. Kimball eens bij ons thuis kwam toen ik nog een klein jongetje was. Hij klopte mij op het hoofd, stopte een zilveren dollar in mijn hand en zei: „Neem dit en begin alvast te sparen voor een zending!“ In dat voorbeeld van leiding geven liggen alle belangrijke onderdelen opgesloten, zoals waardering, aanmoediging, aansporing en voorbeeld. Om groepen mensen terug te kunnen brengen moeten wij eerst leren de enkeling terug te voeren door middel van liefde en geduld. Goede leiders geven het niet op, goede ouders evenmin. Goede jongeren geven het ook niet op. Wij moeten ook de moed kunnen opbrengen om als een kind te worden. „Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen, want derzulken is het koninkrijk Gods.“ (III Ne. 9:22.) Wat wij nodig hebben is kinderlijke liefde, kin-

derlijke bekering, kinderlijke gebeden en een kinderlijk geloof.

Wat was het enige weken geleden een hartverwarmende ervaring te mogen neerknielen met een mormoons gezin in het verre Uruguay, waarbij wij deelgenoot werden gemaakt van de gedachten van een 11-jarig meisje, dat ons voorging in 't gezinsgebed. De geest waarin zij in haar Spaanse moedertaal met haar hemelse Vader sprak, trof ons diep. Na beëindiging van haar lieve gebed zeiden wij tot haar vader: „Wat heeft ze in haar gebed toch over de tempel gezegd?“

Hij antwoordde: „Ze zei: ‚Help mij, hemelse Vader, dat mijn leven goed genoeg mag zijn om eens in de tempel te kunnen trouwen.‘“

Door dit kinderlijk geloof en dagelijkse, ernstige voorbereiding, zal het niet onmogelijk zijn haar hartewens in vervulling te doen gaan.

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.“ (L. & V. 93:1.) Wat een alles overtreffende belofte voor de gelovigen! Wat een zegen voor hen die blijven voortgaan!

Wat zou in deze onrustige dagen een doeltreffender, nederiger gebed kunnen zijn dan onze hemelse Vader te vragen ons te willen zegenen met moed — de moed om zo te leven dat wij niet alle dagen eender zullen zijn, maar met Gods hulp iedere dag, stap voor stap een beetje beter worden. Wat ik heden voor ons allen hoop is dat wij blij mogen geven van onze liefde en onze moed door Zijn geboden te onderhouden.

Ik getuig tot u dat dit inderdaad de ware Kerk van Jezus Christus is. Nederig bid ik dat wij moedig mogen voortgaan met Zijn werk en doelbewust Zijn paden mogen bewandelen, hetgeen ons verzekert van het overvloedige leven dat wij kunnen hebben, in de naam van Jezus Christus. Amen.

(vervolg van blz 298)

ten zeerste bijdragen tot de oplossing van de moeilijkheden die de wereld op het ogenblik zulke grote zorgen baren. Het is aan de ouders ervoor te zorgen dat hun kinderen door gehoorzaamheid aan wetten worden voorbereid op de leidende functies die zij in de toekomst zullen bekleden, waarin zij tot taak zullen hebben vrede en gerechtigheid in de wereld te stichten.

Wat de Heer ons te zeggen heeft kan worden samengevat in Zijn volgende uitspraak:

„Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.“ (Mt. 22:37-40.)

Voorzeker, als wij de Heer liefhebben, zullen wij Zijn geboden onderhouden, en als wij onze naasten liefhebben, zullen wij hier op aarde een heilstaat genieten.

Het is zoals de Heer ons voorts heeft beloofd:

„... weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.“ (L. & V. 59:23.)

Ik getuig heden tot u dat in zoverre als wij God als onze Vader aanvaarden, en Zijn Zoon Jezus Christus als de Verlosser der wereld en de geboden onderhouden, wij hier op aarde grotere vreugde zullen smaken en in de toekomstige wereld het eeuwige leven zullen hebben. Moge deze zegening ons allen ten deel vallen, dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Maak eens nader kennis met Joseph Smith

DOOR PRESIDENT PAUL H. DUNN
van de Eerste Raad van Zeventig

Broeders en zusters, gezien en ongezien, waar ook ter wereld, dit is een prachtige gelegenheid.

Ik ben dankbaar, broeders en zusters, voor mijn spreekbeurt waarin ik plechtig wil getuigen van wat mij zo na aan het hart ligt en wat ik onvoorwaardelijk geloof.

Ca. 210 km ten noorden van Boston in Massachusetts ligt een van de mooiste plekjes die ik ooit heb gezien. Half verscholen tussen de golvende groene heuvels van Windsor Country (Vermont) ligt de geboorteplaats van een profeet van de Heer, n.l. Joseph Smith. Op het terrein waar de oorspronkelijke hofstede heeft gestaan, bevinden zich thans twee gebouwen, waarin een inlichtingenbureau is ondergebracht en een godsdienstig tentoonstellingscentrum.

Onlangs op een van onze uitstapjes naar dit monument hadden wij ons dochtertje Kellie bij ons. Ze is daar al vele malen geweest en wordt altijd merkbaar beïnvloed door de innige vrede en de geest die daar heerst. Nooit verlaat ze dat gebouw zonder haar handtekening in het gastenboek te zetten, dat daar voor de bezoekers aanwezig is, en een paar waardeerende woorden te vermelden in de vooropmerkingen bestemde kolom.

Op die bepaalde dag schreef ze: „De Kerk is in mijn leven het voornaamste.“ Mijn vrouw en ik waren kennelijk vervuld van blijde ontroering. Waarom? Omdat de Kerk en het Evangelie met zijn verordeningen een bepaalde levensopvatting is en daar wij door het opvolgen van de leringen daarvan met ons gezin de ware vreugde en het geluk vinden die wij allen nastreven.

Het was het afgelopen voorjaar precies 150 jaar geleden dat een jonge knaap met een eenvoudig geloof een

zeer belangrijke vraag stelde, n.l.: „Wat is de ware kerk?“ Op die schone lentemorgen in 1820 openbaarden God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus Zich aan een jongen, wiens naam nooit zal verdwijnen. Die jongen was Joseph Smith, de eerste profeet van deze bedeling.

De laatste twee jaar wonen wij in New England en we hebben al heel wat tijd in die geboorteplaats van de profeet doorgebracht. De Heer heeft die plek geheiligd en telkens als wij staren naar de spitse granieten gedenkzuil die zich in de hemel boort boven de plaats waar hij werd geboren, worden onze harten met blijdschap vervuld en fluistert de Geest ons in: „Hij was waarlijk een profeet.“

Een van de beste gaven die ik u vanmorgen zou kunnen schenken is de gelegenheid om de profeet Joseph Smith wat beter te leren kennen. Ik waag het niet u een uiteenzetting te geven van hetgeen Joseph Smith tot stand heeft gebracht, maar ik wil u wel een en ander vertellen over de man, de ziener en de profeet. Ik acht het van belang dat wij het hoe en waarom van zijn leven leren kennen, want op deze manier vergroten wij ons begrip en onze waardering voor deze „prins van onze huidige bedeling.“ Joseph Smith, de man van wie Brigham Young eens heeft gezegd: „Met uitzondering van Jezus Christus heeft er nooit een beter mens geleefd.“¹

Een leven dat een licht des Heren is geworden, is een leven dat wij allen wel graag wat meer van nabij zouden willen bekijken. Zo'n leven was dat van Joseph Smith — een leven gewijd aan het dienen van anderen en een leven van liefde. Wij verkondigen dat hij zonder enige twijfel een van de

edelste zonen van onze eeuwige Vader in de hemel was.

Hij was een fors, welgebouwd man, ruim 1.80 m lang en met een gewicht van omstreeks 95 kg. Hij had blond haar en blauwe ogen, die door ieders ziel konden heenrijken. Hij was zo vlug als een eekhoorn, zo sterk als een leeuw en zo zachtvaardig als een lam. Een jongeman heeft van hem gezegd dat hij „geen bakkebaarden had en over 't geheel genomen een zeer imposante verschijning was, die zich altijd als heer droeg.“ Een jongedame zei over hem dat er geen afbeeldingen van hem bestonden die te vergelijken waren met de majestueuze indruk van zijn tegenwoordigheid. Zijn vrouw heeft gezegd dat niemand zijn eigenlijke gelaatsuitdrukking kon vastleggen, daar deze steeds wisselde met zijn stemmingen.

Wie een dieper inzicht tracht te verkrijgen in zijn persoonlijkheid, ervaringen en karakter, kan daarin net zo'n opmerkelijke mengeling van eigenschappen ontwaren, zoals we die ook bij Christus vinden. Zijn leeftijdsgenoten hebben gesproken over zijn plechtige ernst in gewijde ogenblikken, en toch waren zij zeer ingenomen met zijn profetische gevathide, zijn liefde voor muziek, dichtkunst en toneel, en vooral met name met zijn hartelijke manier van lachen. Ze verbaasden zich voortdurend over zijn veelzijdigheid en het gemak waarmee hij van tempo kon veranderen. Zo kon hij plotseling overgaan van de bestudering van de Schriften of een van zijn vier talen, op een balspel, een partijtje worstelen of vèrspringen, om dan meteen weer aan de studie te gaan. Alle mensen herkennen zijn ongedwongen, joviale uiterlijk wanneer hij meedeed aan een prettig tijvdverdrif, maar al gauw bemerkte men dat hij een hekel had aan al wat mensonterend en onbeschaafd was. Hij kon prompt in scherpe beoordelingen berispen, om daarna altijd een grotere liefde te tonen. (Zie L. & V. 121:43.) „Ik ben vastbesloten,“ zei hij, „om zolang ik deze kerk leid, haar ook goed te leiden.“

Joseph Smith was een robuust iemand, die graag in de vrije natuur vertoefde. Hij schepte behagen in lichamelijke arbeid en leerde dat dit een van God gegeven beginsel was, bedoeld om

Een goede ruil

een ware geschiedenis, naverteld door Lucile C. Reading

Het was lente. De rossige, zandkleurige bergen rondom Kanab in Utah gloeiden in de warme zonneschijn. De jongens waren blij dat ze door hun vader op een boodschap waren uitgestuurd naar het Indiaanse kamp, dat verscheidene mijlen voorbij het fort lag. Het was leuk op hun pony's door het grijsgroene struikgewas van de salie te kunnen rijden, in plaats van de moestuin te wieden, wat ze hadden moeten doen als ze nu thuis waren geweest.

Terwijl de jongens zo voortreden, een paard met zich meevoerend dat ze bij de Indianen tegen koopwaar moesten inruilen, praatten ze maar weinig, daar ze op die zachte lentemorgen ieder voor zich, alleen maar genoten van de schoonheid van de wereld om hen heen. Wat was de wereld mooi!

Toen de jongens het kamp binnenreden, kwam er een oud Navajo-opperhoofd, Frank genaamd, naar buiten om hen te begroeten. De vorige dag had hij hun vader verteld dat hij een goed paard nodig had, en dus had hij al verwacht dat iemand hem er een zou komen brengen. Opperhoofd Frank hielp de jongens van hun pony's afstijgen,

keek vluchtig naar het paard dat zij hadden meegebracht om te verhandelen en wuifde toen naar een paar dekens die op korte afstand van hen lagen.

De kleuren en patronen van de dekens waren bijzonder mooi, maar de tienjarige Jacob had zijn broertje Walter al gewaarschuwd dat ze zich als grote mannen moesten gedragen en zich ervan moesten overtuigen dat ze een goede ruil deden. Ze schudden hun hoofd en Jacob gaf het opperhoofd te kennen dat ze meer zouden moeten hebben voor het paard dat hij had meegebracht.

De oude Indiaan aarzelde slechts een ogenblik en haalde toen twee dekkleden van bizonleer en nog meer dekens tevoorschijn. De jongens sperden hun ogen wijd open van verrassing bij het zien van de pracht en het aantal van de dekens die ze hadden gekregen. Ze rolden ze op, legden de dekenrollen daarna over hun pony's en vol trots over de goede ruil die ze hadden gedaan, reden ze huiswaarts.

Vader stond hen al op te wachten toen ze het erf opkwamen. Zijn ogen wer-

den groot van verbazing toen hij de zware vrachten van de pony's tilde en de dekens uitrolde, maar hij zei niets. Nauwkeurig bekeek hij de dekens en de dekkleden, ze intussen in twee stapeltjes verdelend. Ze wachtten af tot hij iets zou zeggen, maar hij werkte in stilte door. Toen hij klaar was, rolde hij de dekens die hij op een van de stapeltjes had gelegd zorgvuldig op en droeg de jongens op een deel van hun ruilhandel weer terug te brengen. Het scheen Jacob en Walter een donkere dag toe, toen ze het Indiaanse kamp weer binnenreden, zich afvragend hoe ze ooit zouden kunnen verklaren waarom ze gekomen waren. Opperhoofd Frank verwelkomde hen

echter met een hartelijke glimlach. Hij hief zijn oude armen omhoog om de dekenrol aan te nemen, en toen zei hij, voordat er enige uitleg kon worden gegeven: „Ik wist wel dat jullie terug zouden komen. Ik wist wel dat jullie vader er niet zoveel zou houden. Hij zorgt voor ons. Hij is voor ons ook als een vader.“

Opeens leek de lentedag weer stralend en nog prachtiger dan ooit, terwijl de jongens begonnen te beseffen welk een wijs en geliefd man hun vader, Jacob Hamblin¹ eigenlijk was.

¹ Jacob Hamblin, bekend als de apostel van de Indianen (1819-1886).

Een dag voor moeders

DOOR LUCY PARR

Het fijnste ogenblik van iedere week op de Indiaanse Navajoschool, vond Smal Meisje, brak aan als hun knappe onderwijzeres zei dat ze allemaal een willekeurig boek van de boekenplanken mochten uitkiezen. De rest van de middag brachten ze dan door met lezen over vreemde nieuwe dingen en plaatsen.

Voorzichtig legde Smal Meisje het door haar gekozen boek op de lesenaar en wachtte nog even voordat ze het opensloeg om „Bijzondere dagen“ te gaan lezen. Bovenaan de eerste bladzij stond: „Moederdag.“ Er was ook een plaatje bij van een dame. Haar kleding was heel anders dan de katoenfluwelen blouse en de lange rok van zware stof die haar eigen moeder droeg, maar op haar gezicht lag die uitdrukking van zachtheid en liefde die Smal Meisje ook op het gezicht van haar eigen moeder zo vaak had gezien wanneer ze tegen een van de kleintjes praatte.

„Een dag voor moeders“ stond daar. Smal Meisje kreeg een blij gevoel in haar hart bij het verder lezen. Een dag die speciaal was bestemd om de moeders eer te bewijzen met geschenken, bloemen en liefde.

Als iemand die eer verdiende, dan was het wel haar eigen vriendelijke, geduldige moeder.

„Dat zal ik ook doen,“ dacht Smal Meisje. Ze zou zelf een speciale dag vaststellen waarop ze moeder zou vertellen hoeveel ze om haar gaf. Maar toch zou het niet genoeg zijn haar dit alleen maar te zeggen.

Wat zou ze nog meer kunnen doen?

Ze kon haar geen bloemen geven van de soort die in het boek stond afgebeeld. Ze kon moeder evenmin de mooie geschenken geven, die door die glimlachende moeders werden ontvangen. Zulke geschenken kwamen uit een winkel, waarover ze ook had gelezen, stukken mooier dan hun handelspost voorbij de school.

Toch moest er beslist wel iets zijn dat ze kon doen.

Als ze zorgvuldig zou zoeken, kon ze waarschijnlijk wel een paar veldbloemen vinden die in haar eigen land op de heuvels en tussen de rotsen bloeiden. Verder kon ze, om haar nog iets te kunnen geven, misschien in 't geheim een paar sandalen maken, zoals moeder het haar had geleerd, hoewel deze veel prachtiger zouden worden dan zij ze ooit tevoren had gemaakt.

Smal Meisje begon steeds vuriger naar die dag te verlangen. Dit moest ze beslist voor haar moeder doen.

Aarzelend liep ze naar de grote lessenaar voor de klas, stilzwijgend afwachgend totdat haar onderwijzeres zich omdraaide.

„Alstublieft,” zei ze verlegen, „zou ik misschien een velletje papier mogen hebben? Voor mijn moeder.” Ze haalde vlug adem, en vervolgde: „Om een kaart voor mijn moeder te maken.”

Geduldig tekende ze met kleurpotloden de bloemen en tierlantijntjes na van de plaatjes uit het boek. Daar binnen in schreef ze de liefdevolle woorden die ze in zich voelde opkomen, telkens als ze aan haar moeder dacht.

Het kostte haar vele dagen waarin ze stilletjes aan de sandalen werkte, zodat het een verrassing zou zijn. Morgen zou er geen school zijn en eindelijk waren haar plannen uitgewerkt en haar voorbereidingen voltooid.

Zwevend tussen ongeduldig verlangen en twijfel, had Smal Meisje moeite om de slaap te kunnen vatten. Was dit misschien alleen maar een dwaze inval, omdat ze niet met goed fatsoen kon wedijveren met de prachtige dingen die in het boek stonden afgebeeld?

Toen ze de volgende morgen wakker werd, was de dageraad nog maar een zwak schijnsel in het oosten. Met ingehouden adem en bewegingen zo zacht als een lentewindje, glipte ze stilletjes de hut uit. Ze zocht de heuvelhellingen af, rondom de saliestruiken en zwerfkeien. Het leek bijna een teken te zijn, dacht ze, een teken dat haar plan toch wel goed was. Ze had nooit gedroomd dat ze in zo'n korte tijd handenvol bloemen zou kunnen vinden.

Ze liep haastig terug naar het met struikgewas begroeide zomerprieel naast de hut, waar ze een kom met water vulde om de bloemen fris te houden. Naast de kom zette ze de sandalen neer met de gekleurde kaart. Och, wat was dat mooi. Haar gaven leken tenminste een beetje op de plaatjes in dat boek.

Smal Meisje wendde zich met een glimlach af van het tafereeltje. Er was nu geen tijd om te dromen — vanmorgen niet.

Zich zo zachtjes mogelijk bewegend, maakte ze een vuurtje en begon het ontbijt klaar te maken. Een lekkere geur vervulde de lucht voordat de overige leden van het gezin wakker werden.

Vader kwam het eerst uit de hut, met zijn ene hand door zijn dikke haar strijkend. „Nee maar,“ zei hij, zodra hij Smal Meisje in het oog kreeg, die bij het vuur gebukt stond. „Wat krijgen we nou?“

Moeder stond vlak achter hem. „Wat een verrassing,“ riep ze uit, toen ze zag dat Smal Meisje het ontbijt al bijna klaar had.

Verlegen keerde Smal Meisje zich naar de geschenken. „Voor u,“ zei ze, „om te zeggen dat er veel liefde en dankbaarheid is.“

Glinsterende tranen welden in moeders ogen, terwijl ze naar de bloemen keek en met haar vingers over de sandalen streek. „Wat prachtig!“ zei ze.

De tranen liepen zomaar langs haar wangen, toen Smal Meisje zei: „Deze ene dag zal ik de huishouding wel doen. Ik zal voor de kleintjes zorgen. U moet deze dag eens vrij zijn van werk en zorgen.“

Moeder glimlachte door haar tranen heen. „Ik zou nauwelijks weten wat ik met zo'n hele dag moet doen.“ Maar toen knikte ze: „Ik zal mijn zuster gaan bezoeken, dan kunnen we samen de kruiden gaan zoeken die we gebruiken voor het verven van de tapijten die we aan de handelspost willen verkopen. Een fijne, prettige manier om een deel van deze dag door te brengen, die mijn dochter mij gegeven heeft.“

De huiselijke kring rondkijkend, ging moeder voort: „Toch zal ik niet de hele dag wegblijven. Ik wil graag een groot deel van deze dag hier thuis doorbrengen.“ Gedurende de hele ochtendmaaltijd bleef er een blijde glimlach om de lippen van die moeder spelen.

Dit is een goed idee, dacht Smal Meisje, een speciale dag voor moeders.

Ik ben een kind van God
Zijn liefde is zo zoet
Hij gaf mij ook een vriend'lijk thuis
met ouders lief en goed.

Ik ben een kind van God
Zijn zegen houdt mij rein
als ik probeer te doen Zijn wil
zal 'k altijd bij Hem zijn.

Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij
'k luister naar Zijn stem
leer mij al wat ik moet doen
om te leven dicht bij Hem.

Een feestje voor vijanden

een ware geschiedenis, naverteld door LUCILE C. READING

Het was in het speelkwartier. Trees en Greetje zaten op de stoep treden van de school en keken toe hoe de jongens en meisjes met elkaar aan 't spelen waren. Zij werden nooit gevraagd om met de anderen mee te doen. Ze waren blij dat ze tweelingen waren, zodat ze niet helemaal alleen hoefden zijn op die nieuwe school, maar beide zusjes wisten van elkaar hoe eenzaam de ander zich voelde. Het leek alsof het voor hen onmogelijk was met anderen bevriend te raken. Ze hadden het nog vaak samen over de pret die ze op school hadden gehad, voordat ze door vaders werk naar een vreemde grote stad moesten verhuizen.

Trees en Greetje waren het erover eens dat een aardig uitzierend blondje, dat Jolanda heette, wel het populairste meisje van de hele school was. Ze wisten zeker dat als ze maar vriendschap met haar zouden kunnen sluiten, de andere meisjes en jongens hen niet meer uit de weg zouden gaan of plagen, zoals nu. Maar Jolanda scheen iedere dag weer iets anders te verzinnen om Trees en Greetje te kwelden en te beletten dat de overige kinderen ook maar enigszins vriendelijk voor hen werden.

Die avond na het eten legde vader zijn krant neer, keek naar de twee meisjes die sip aan de andere kant van de kamer zaten en niet eens belangstelling hadden voor een televisieprogramma, en hij schudde zijn hoofd. Hij draaide zich weer om alsof hij zijn krant weer ging zitten lezen, maar in plaats daarvan zat hij met gebogen

hoofd in diepe gedachten verzonken. Tenslotte lachte hij fijntjes voor zichzelf heen en nodigde hen uit om op de armleuningen van zijn stoel te komen zitten.

„Vertel me nu eens,” zei hij, „wat is er nu eigenlijk aan de hand met mijn meestal zo vrolijk tweetal?” De tweelingen keken elkaar aan, maar gaven geen antwoord. Na een poosje stelde vader een paar andere vragen: „Is er op school soms iets mis? Is het daar te moeilijk voor jullie? Hebben jullie er spijt van dat we zijn verhuisd?”

Eerst kwamen er geen antwoorden, maar toen Greetje hem begon te vertellen van hun eenzaamheid, viel Trees haar in de rede en toen de meisjes eenmaal aan het praten gingen, leek het wel alsof ze niet meer konden ophouden. De hele geschiedenis van de onvriendelijke behandeling die ze op school kregen flaptten ze eruit. Ze vonden een meelevend gehoor. Toen ze eindelijk waren uitgesproken, zei vader: „Ik weet wat we doen zullen. Laten we een feestje geven.”

Trees en Greetje waren eerst opgetogen. Opgewonden praatten ze over roomijs en taart en grote rode ballons, maar toen werden ze plotseling stil. „Wie kunnen we voor dat feestje uitnodigen?” huilden ze. „We hebben geen enkel vriendje of vriendinnetje.” Toen begonnen hun tranen weer te vloeien.

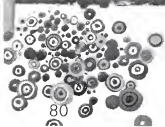
Vaders ogen schitterden toen hij antwoordde: „Och, we gaan er nu niet over piekeren om vrienden uit te nodigen. Dit wordt een feestje voor vijanden. We zullen al die onaardige jon-

gens en meisjes van jullie schoolklas uitnodigen en dan eens zien wat er gebeurt."

Dat is nu precies wat Trees en Greetje Maaswinkel toen hebben gedaan. Bijna iedereen die was uitgenodigd, kwam. Toen ze vertrokken verklaarden ze allemaal dat dit het leukste feestje was geweest dat ze ooit hadden meegemaakt.

Ook al had iedereen zich kostelijk geamuseerd, nooit hebben Trees en Greetje weer een feestje voor vijanden gegeven. Ze zouden niet hebben geweten wie ze daarvoor moesten uitnodigen, want het leek wel alsof ze op die nieuwe school, bijna als bij toverslag, alleen maar *vrienden* en *vriendinnen* hadden. Vooral Jolanda!

ons lichaam sterk te houden. Tijdens de bouw van de tempel van Nauvoo werkte hij vaak in de steengroeve. Vele mensen hoorden van de herstelling van het Evangelie, terwijl ze naast hem werkten in de steengroeve, in de bossen of in het hooiland.

Joseph Smith bezat een sterk en blijvend getuigenis van Jezus Christus en hij liet nooit een gelegenheid voorbijgaan waarbij hij anderen kon meedelen wat hij ervan wist. Wanneer hij sprak, scheen het zelfs alsof hij de aarde deed beven, en de mensen zeiden dat hij er onder het preken uitzag als een uit de hemel neergedaald wesen. Niet alleen sprak hij door de Geest gedreven, maar uit de verslagen blijkt dat hij op een bepaald moment in zijn leven alle mogelijke geestelijke gaven bezat, en een van zijn meest diepzinnige leringen werd in deze woorden uitgesproken, toen hij zei: „Ik heb dit tot mijn stelregel gemaakt: Wanneer God iets gebiedt, doe het dan.”

Bij het volbrengen van Gods geboden bezat Joseph die zeldzame, aan Christus herinnerende combinatie van eigenschappen die door Carl Sandburg² „fluweel en staal” werd genoemd, waardoor de mensen ergens toe bewogen kunnen worden met zachtzinnigheid, ootmoed en ongeveinsde liefde, zonder bedreiging of dwang. Als de wereld Gods geboden maar wilde leren kennen en netzoals Joseph Smith zou leven, wat een heerlijke wereld zou dit dan zijn.

President McKay heeft ons dikwijls voorgehouden dat wij gelijk worden aan hetgeen wij liefhebben. Joseph had Christus lief en werd als hij. Hij zei: „Ik wil graag een gladder pijl worden in de pijlkoker van de Almachtige.” Verder heeft hij gezegd: „Ik stem altijd voor de vrede,” en „Jezus Christus is mijn grote Raadgever.” Hij was een mens zoals ieder onzer, maar in tegenstelling tot ons in deze tijd, kreeg hij onuitsprekelijk zwaar leed en vervolging te verduren. Hij werd uit vier staten verdreven, verloor zes kinderen bij de geboorte, werd met teer bestreken en vervolgens door de veren geroeld; hij werd vergiftigd; toch leidde hij zijn volk met grote moed en zei: „Ik kan niets ontdekken waarvan ik weet dat het waar is.”

Brigham Young heeft eens gezegd dat hij in die 38 jaar wel duizend jaar geleefd heeft, en hoewel hij door benden werd achtervolgd en geslagen, heeft Lydia Baily van hem gezegd: „Zijn gezicht straalde met het zachte schijnsel van een hemellichaam.”

Hij leidde zijn volk als Mozes, sprak als Petrus en schreef als Paulus. Wilford Woodruff heeft eens gezegd: „Zijn geest ontwikkelde zich als de eeuwigheid, evenals die van Henoch, en alleen God kan zijn ziel omvatten.” In zijn kennis en begrip van het Evangelie was hij onovertroffen. Joseph Smith heeft vijftienhonderd schriftelijk vastgelegde uitspraken nagelaten, die over de toekomst handelden. Vele honderden van deze profetieën zijn reeds vervuld, en nog bij ons leven zullen wij er nog veel meer vervuld zien. Men kan lukraak een van zijn geschriften uitkiezen en zal daarin dan meer over de laatste dagen vermeld vinden dan in de hele Bijbel. Zijn geschriften, brieven en gesproken woorden zijn zo omvangrijk dat het bijna onmogelijk schijnt dat één man in zo'n korte tijd zoveel heeft kunnen doen. Het Boek van Mormon, de boeken van Mozes en Abraham en de Leer en Verbonden, allemaal geschriften die hij onder invloed van de geest van openbaring heeft opgetekend, omvatten in totaal 830 bladzijden en zijn eigen geschiedenis, toespraken en notulen in totaal meer dan 3.200 bladzijden.

Men heeft ons wel eens de gelukkigste mensen op aarde genoemd, en dat geluk vloeit grotendeels voort uit het nalieven van de ons door Joseph Smith geopenbaarde waarheden.

Indien er ooit iemand door God en de engelen werd onderwezen, dan was dat Joseph Smith wel. Hij was in geestelijk opzicht een amfibie, die met één voet op aarde stond en met één voet in de hemel. Edward Stevenson zegt van hem: „Hij bezat een oneindige kennis.” Wilford Woodruff zei eens: „Het leek wel alsof hij een bron van kennis was, waaruit stromen van eeuwige wijsheid vloeiden.” Parley P. Pratt heeft voorts gezegd: „Hij kon in de eeuwigheid schouwen, tot in de hemelen doordringen en alle werelden omvatten met zijn geest.”

Joseph Smith leerde dat dit grote Amerikaanse rijk een uitverkoren land

was, dat was ontstaan onder de leiding van de Heer en hij heeft een krachtig getuigenis afgelegd van het geestelijk belang van het werk dat door de grondleggers van deze geweldige natie werd verricht. Hij zei nl.: „De grondwet der Verenigde Staten is een verheven maatstaf, gegrondvest in de wijsheid Gods. Het is een hemelse banier; voor allen die zo bevoorrecht zijn de zoetheid van haar vrijheid te hebben leren kennen, is zij als de verkoelende schaduwen en de verfrissende wateren van een grote rots in een dorstig en mat land. Ze is als een reusachtige boom, onder de takken waarvan mensen uit alle luchtstrekken beschutting kunnen vinden tegen de brandende zonnestralen. (*Documentary History of the Church*, deel 3, pag. 304.)

Nimmer vroeg hij om een lichte last, maar hij bad veeler om een sterke rug, en hij was met recht een profeet, want zijn voortdurende bede was: „O Heer, wat moet ik doen?” Zij die naar zijn gebeden luisterden, verbaasden zich over de geest waarvan hij blijk gaf en zij leerden in hun eigen leven dat de hemelen letterlijk geopend konden worden. Zij begrepen wat hij bedoelde als hij leerde: Het eerste beginsel van het Evangelie is de aard van God met zekerheid te kennen, en te weten dat wij met Hem kunnen spreken zoals de ene mens met de andere spreekt.” (DHC, deel 6, pag. 305.)

Iemand heeft eens gezegd dat wanneer een mens God ontdekt, dit dan de grootste van alle ontdekkingen is. Joseph Smith heeft de wereld zonder enig voorbehoud bekend gemaakt met de ware aard en kennis van God, een persoonlijk en liefhebbend Vader. Hij leerde dat God onze Vader is en dat Christus niet alleen Zijn Zoon is, maar ook onze oudste Broeder. De christelijke kerken van zijn tijd zeiden: „Wij geloven in God,” maar Joseph Smith kon zeggen: „Ik heb God en Christus gezien en Zij hebben werkelijk met mij gesproken.” Hij werd vervolgd omdat hij zei dat hij een visioen had gehad, maar toch was dit waar. Hij heeft ons niet alleen bekendgemaakt dat God bestaat, maar tevens dat Hij altijd bereid is onze gebeden te verhoren. „Wat is 't gebed? D'oprechte wens, (wordt vervolgd op blz 307)

Gezocht: ouders met moed

DOOR BISSCHOP VICTOR L. BROWN
tweede raadgever in de presiderende bisschop

In het boek Spreuken lezen wij: „Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken.“ (Spr. 22:6.) Josh Billings¹ heeft deze waarheid als volgt weergegeven: „Om een kind te kunnen leren de weg te houden die het moet gaan, dient men zelf die weg te bewandelen.“ Bewandel zelf die weg! Hoeveel van ons bewandelen zelf die weg?

Ik luisterde naar het betoog van iemand uit de onderwijswereld, een dame van nationale bekendheid, die voor de televisie sprak. Haar onderwerp was: marihuana. Ze zei dat het gebruik daarvan niet erger was dan enige andere algemeen gevolgde gewoonte in onze samenleving, daarmee te kennen gevend dat er eigenlijk volstrekt geen kwaad in stak als jongelui marihuana rookten. Onlangs meende een nationale figuur, die een verantwoordelijke regeringspositie bekleedt, waardoor hij grote invloed kan uitoefenen over hetgeen via radio en televisie in onze huiskamers komt, het volgende te moeten zeggen: „De taal die ik gebruik als ik op een cocktail-party ben, is anders dan de taal die ik thuis of in de kerk spreek, en ik zie niet in dat dit schijnheilig is.“ Een dezer dagen lieten een paar huisvaders, die zich blijkbaar hadden opgewonden over de een of andere kwestie, de banden van enkele politie-auto's leeglopen om wetshandhaving te belemmeren, en daarna hadden diezelfde vaders er het grootste plezier in dit in 't bijzijn van hun eigen zoons te vertellen.

Als er kritiek wordt geleverd op de soort films die tegenwoordig op de bioscoopsschermen worden vertoond, antwoorden de filmproducers daarop dat zij alleen produceren wat het

publiek wil kopen. Van de 21 films die in de laatste tijd hier in de buurt werden vertoond, heb ik er maar drie kunnen vinden, waarop geen leeftijds grens was aangegeven voor de bezoekers wegens aanstootgevende of bedenkelijke episodes, en deze bepalingen waren afkomstig van de filmindustrie zelf. Een scène in één van de voor alle leeftijden toegankelijke rolprenten, waarbij alleen het voorbehoud gold dat kinderen onder toezicht van hun ouders moesten komen, ontlokte het publiek schaterende lachsalvo's, toen de dronkaard een vrouw de blouse van het lijf scheurde in een vertoning van verachtelijke wellust. Als dit het soort vermaak is waarin wij volwassenen behagen scheppen, hoe ter wereld kunnen wij onze kinderen dan een goede moraal bijbrengen?

In mijn tienerjaren werd mij eens door een actief kerkelijk leider een schuine mop verteld. Hoewel ik ervoor bekend sta dat ik een verbazend slecht geheugen voor moppen heb, is die bewuste mop me nog altijd bijgebleven, en de naam van degene die hem mij heeft verteld heb ik ook onthouden. Wat voor voorbeeld zijn wij als volwassenen? Verandert ons karakter met de omstandigheden, zoals een kameleon wisselt van kleur? Past ons taalgebruik zich aan aan het milieu waarin wij verkeren? Gaan wij naar de bioscoop om films te zien die onze lagere dierlijke instincten aanspreken en ons met de auteurs en de acteurs in de vuiligheid doen rondkruipen? Overtreden wij de wet omdat dit op een gegeven moment algemeen gebruikelijk is, of zijn wij sterk genoeg om op onze eigen principes te blijven staan, hoe zwaar de maatschappelijke druk waaronder wij staan, ook is? Dit zijn enkele dingen die wij ons wel mogen afvragen, als

wij een kind willen leren de weg te blijven volgen die hij moet gaan; en we moeten die weg dan ook zelf bewandelen.

Overal in de Kerk hoor ik de ringpresidenten en bisschoppen zeggen: „Als wij met de ouders geen moeilijkheden hadden, dan zouden wij die ook niet met de jongelui hebben.“ Ons volk als geheel aanvaardt tegenwoordig normen die gisteren nog volstrekt onaanvaardbaar geweest zouden zijn. Zo begint bijv. de vuile, onzedelijke taal die men onder het mom van vrijheid van spreken leest en hoort, meer en meer ingang te vinden in zgn. beschaafd gezelschap. De pornografie is in vele delen van de wereld een belangrijke bedrijfstak geworden. De hoofdpsychotherapeut van een van de grootste ziekenhuizen van Washington zegt: „Een normaal 12- of 13-jarig jongetje of meisje dat aan pornografische lectuur wordt blootgesteld zou zich tot een homoseksueel kunnen ontwikkelen. Men kan de gewoonten van gezonde jongens en meisjes praktisch voor de rest van hun leven bepalen en vaste vorm geven door hen aan abnormaliteiten bloot te stellen.“

Sommige mensen zeggen zelfs: „Waarom is het verkeerd om homoseksueel te worden?“ In een bepaalde kerk heeft een leider kortgeleden een huwelijk voltrokken tussen twee mannelijke homoseksuelen. Enige nieuwsmedia in de wereld hebben er zelfs heel wat ophef van gemaakt. Maar toch, wie is er verantwoordelijk voor dit zedenbederf? De kinderen? Nauwelijks. Dat zijn wij volwassenen, diegenen onder ons die toelaten dat er viezigheid in onze krantenkiosken wordt verkocht, en tevens de uitzending daarvan via de ether toestaan.

Toen ik een poos geleden op mijn vrouw stond te wachten die aan het winkelen was, bekeek ik even de tijdschriftenafdeling in een nieuwe supermarkt. Op een enkele uitzondering na hadden de omslagen van alle tijdschriften en de opschriften van de voornaamste artikelen iets te maken met de sex in een of andere vorm. Dit was in een volkswinkel in een woonwijk waar overigens keurige gezinnen wonen. Hoe lang denkt u dat deze publicaties zouden standhouden als wij, volwassenen, ze eens niet koch-

ten? Wat is er met ons aan de hand dat wij onze maatstaven dermate hebben laten uithollen? Dit is niet zo maar opeens gebeurd. Neen, het is zo geleidelijk gebeurd en zo geraffineerd dat de meesten van ons zich er niet eens van bewust zijn geweest dat het überhaupt heeft plaats gevonden.

Met David Klein ben ik het eens dat deze zedelijke uitholling is begonnen toen „de westerse mens zijn geloof begon te verliezen in God als een persoonlijke Macht, als de Beschikker van zijn lot en de uiteindelijke Rechter over zijn daden. Het denkbeeld dat de mens door God werd geschapen werd een ouderwets begrip, wij hadden ons door evolutie langzamerhand ontwikkeld. . . . Men begon het leven min of meer als iets toevalligs te beschouwen; de zonde werd een betrekkelijke, sociologische aangelegenheid, en voor velen iets zuiver denkbeeldigs. . . . De mens geloofde nog wel in goed en kwaad en wist nog steeds wanneer hij verkeerd deed. . . . maar hij geloofde niet meer dat hij God daardoor beleedigd had of zich Zijn straf op de hals haalde. . . .”

„Het verschil tussen deze levenswijze en het streven naar een rechtvaardig leven omdat God dit gebiedt is diepgaand.”

„Wat eenmaal een overtreding tegenover God was, werd nu een a-sociale daad; een zonde werd een misdrijf. . . . Stelen was verkeerd omdat eerlijk het langst duurde. Men trachtte ontrouw jegens een medemens te vermijden, omdat dit je verhouding met de ander zou kunnen schaden. Als je godsdienstoefeningen bijwoonde, was dat uit eerbied voor een traditie. De deugd werd op onverklaarbare wijze zijn eigen beloning, want een andere was er niet.” (David Raphael Klein, in zijn artikel „Is er een plaatsvervanger voor God?” in *Reader's Digest* van maart 1970, pag. 51-52.)

Er is geen bestendigheid in een dergelijke levensopvatting, doch deze verandert met het drijfzand van tijd, plaats en omstandigheden. Ze is onderhevig aan de grillen, gewoonten en levensbeschouwingen der mensen. Neen, er is niets wat de mens houvast kan bieden en de zekerheid dat elk beginsel bestand zal zijn tegen de uithollende werking der maatschappij. Toegeeflijk-

heid is in de gemeenschap waarin wij leven zo aanvaardbaar geworden dat velen van ons bang zijn om zowel voor onszelf als voor de jeugd betrouwbare, degelijke richtlijnen vast te stellen. Van hoe groot belang is het dat er gedragsregels en maatstaven zijn waarnaar wij kunnen leven, en dat deze normen op degelijke grondslagen zijn gebaseerd. Normen moeten zinvol zijn. Zo heeft de heer Klein gezegd: „Als een ouder een jongen moet vertellen dat het leven geen zin heeft, hoe kan hij hem dan verbieden verdovende middelen te gebruiken?” (*Reader's Digest* van maart 1970, pag. 53.)

Tenzij in deze het roer wordt omgegooid, ligt er niets dan narigheid in het verschiet. Geweldige rijken zijn ten val gekomen doordat hun bewoners het spoor waren bijster geraakt. Wat moeten wij hieraan doen? Iedere volwassene die met een jongere in aanraking komt, beïnvloedt het leven van die persoon op de een of andere wijze. De volwassenen die het leven der jongeren echter het diepst ten goede of ten kwade beïnvloeden zijn de ouders. Als wij onze kinderen willen leren de weg te houden die zij moeten gaan en zelf die weg willen bewandelen, dan moeten wij ons keren tot de fundamentele, eenvoudige, deugdelijke en onveranderlijke waarheden van het Evangelie van Jezus Christus, en deze waarmaken in ons eigen leven. Wat wij in deze tijd nodig hebben dat zijn ouders die bekeerd zijn tot het Evangelie van Jezus Christus, die bereid zijn het in praktijk te brengen, erin te geloven en het te gebruiken, die een eerlijke tiende betalen, die hun burenen en hun schuldenaars eerlijk behandelen, de autoriteiten van de Kerk daadwerkelijk steunen en hun kinderen zodanig onderwijzen in het Evangelie dat zij de Heer leren liefhebben.

Wij hebben behoefte aan ouders met moed, die pal staan en het opnemen voor het recht, die metterdaad betrokken zijn bij overheid en bestuur op elk niveau; ouders, die ingetogen zijn in kleding en gedrag, ouders, die zich niet schamen voor het Evangelie van Jezus Christus; ouders die hun kinderen leren dat wij inderdaad een Vader in de hemel hebben, dat wij naar de geest werkelijk Zijn kinderen zijn, dat Hij ons met een grootse en heerlijke

bedoeling hier op aarde heeft geplaatst, dat Hij ons liefheeft en ons geboden heeft gegeven, alsmede onze vrije wil, dat wij op grond van onze eigen daden zullen worden beloofd of geoordeeld; wij hebben ouders nodig, die alle geboden aanvaarden als zijnde van God afkomstig en die alleen reeds daarom dienen te worden opgevolgd; ouders, die geen andere goden hebben voor het aangezicht des Heren, die geen overspel plegen, die niet stelen, die huns naasten vrouw of man niet begeren en geen valse getuigenis tegen hun naaste spreken; ouders die de Heer hun God liefhebben met geheel hun hart, met geheel hun ziel en met geheel hun verstand, en die hun naaste liefhebben als zichzelf. (Zie Ex. 20:3-16 en Mt. 22:37-39.)

Het is mijn vaste overtuiging, en ik geef u mijn getuigenis dat dit de enige weg is die tot het behoud en de zaligheid der mensheid leidt, zowel in dit leven als in het toekomstende leven. In de naam van Jezus Christus, Amen. ○

(vervolg van blz 305)

door ons tot God gericht” zegt een prachtig kerklied (No. 191 uit de bundel „Heilige Lofzangen”). En al zou Joseph Smith ons niets anders hebben nagelaten, dan nog zou hij ons getoond hebben hoe wij onze wensen vervuld kunnen zien en ons hart rein en zuiver kan worden gemaakt. Op weg naar Carthage, voordat hij als martelaar ter dood werd gebracht, zei hij: „. . . mijn geweten is vrij van schuld,” en „ik ben niet bevreesd om te sterven.” (Zie L. & V. 135:4.) Hij sprak als iemand wiens leven door de Meester zonder bezwaar beoordeeld kon worden.

Op die rampzalige dag in 1844 werd hij vermoord door een bende van ongeveer 150 mannen met beschilderde gezichten. Ten tijde van zijn dood werd er geschreven: „de slag waardoor Joseph Smith werd geveeld heeft de arm van het mormonisme lameslagen. Zij zullen nu naar de vier windstreken worden verstrooid en langzamerhand opgaan in de grote massa van de samenleving.” Die woorden worden weerlegd door de hier en nu bijeenvergaderde gemeente en door de mil-

joenen luisteraars die eveneens onder ons gehoor zijn.

De vijanden van God waren er zeker van dat zij, door de profeet te vermoorden, de waarheid vernietigd hadden, maar toch leeft deze nog altijd voort, en treedt met het verstrijken van ieder jaar steeds sterker naar voren. De waarheid is onverwoestbaar, want dit is het werk van God, en daar wij weten dat het Gods werk is, weten wij ook dat Joseph Smith, die Gods uitverkoren dienstknecht was, een heilig en waarachtig profeet is. Hij

heeft immers gezegd: „Ik heb macht verkregen, of de beginselen van waarheid en deugd, die zullen blijven bestaan wanneer ik dood en uit de wereld ben.“

Het is mijn persoonlijk getuigenis dat hij een profeet was en nog is. Zijn profetenmantel is om de hem opvolgende profeten geslagen en rust thans op de schouders van Joseph Fielding Smith. In de naam van Jezus Christus. Amen.

1 Discourses of Brigham Young, pag. 459.

2 Carl Sandburg — Amerikaans dichter en biograaf (1878-1967).

Slottoespraak van de conferentie

Een gebed voor de vrede

DOOR PRESIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH

Broeders en zusters, mij dunkt dat dit een heerlijke dag is geweest, en wij hebben weer heel wat gehoord dat voor ons van nut is, als wij het maar als een schat in ons hart willen bewaren.

Wederom zijn wij genaderd tot de laatste ogenblikken van een grandioze algemene conferentie van de Kerk.

Wij zijn tezamen gekomen om een nieuw Eerste Presidentschap te steunen en om raad en leiding van de Heer te ontvangen bij monde van Zijn dienstknechten de profeten.

Wij waren bijeenvergaderd om deel te hebben aan het goede dat de Geest ons biedt, om die invloed te gevoelen die alleen van de Heer kan uitgaan en te worden opgebouwd in ons geloof en getuigenis.

Wij kwamen bijeen om de Heer te aanbidden, onze liefde tot Hem te bevestigen en blijk te geven van onze toewijding aan Zijn zaak, en wij zijn gekomen met het verlangen in ons hart om het gebed te onderhouden, dat zegt: „Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte, en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.“ (L. & V. 59:5.)

Ik meen dat de doeleinden van deze conferentie zijn verwezenlijkt. Wij staan thans klaar om ieder onze eigen weg te gaan met een hernieuwde toewijding aan de opbouw van het werk van onze Vader, en met het vaste voornemen om onze kracht en onze invloed aan te wenden tot zegen van al Zijn kinderen.

Laat ons nu acht slaan op de raadgeving van Hem Die heeft gezegd: „Laat uw licht alsoz schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.“ (Mt. 5:16.) Ik laat mijn zegen bij u achter, en geef u de verzekering dat God met Zijn volk is, en dat het werk waarbij wij zijn betrokken zal zegevieren en voortgaan zal vinden totdat de eeuwige doelstellingen des Heren zijn vervuld. Ik bid voorts dat de zegeningen des hemels met ons en met alle mensen mogen zijn en verblijven.

Och, dat de hemelen gerechtigheid en waarheid op de ganse wereld mochten uitstorten!

Och, dat alle mensen overal een luisterend oor mochten hebben en dat zij opmerkzaam mochten zijn op de woorden van licht en waarheid die

voortkomen uit de mond van des Heren dienstknechten!

Och, dat Gods bedoelingen onder alle mensen in alle landen spoedig mochten worden vervuld!

Ik bid voor de leden van de Kerk, die de heiligen des Allerhoogsten zijn, dat zij versterkt mogen worden in hun geloof, en dat het verlangen naar gerechtigheid moge toenemen in hun hart en dat zij voor het aangezicht des Heren hun eigen zaligheid met vreeze en beven mogen bewerken.

Ik bid voor de goeden en oprechten onder alle mensen, dat zij ertoe gebracht mogen worden naar waarheid te zoeken, alle waarachtige beginselen hoog te houden en de zaak van vrijheid en recht te bevorderen.

In deze onrustige en moeizame tijden bid ik dat alle mensen geleid mogen worden door dat licht, waardoor een ieder verlicht wordt die in de wereld komt, en dat zij daardoor de wijsheid zullen mogen verkrijgen om de vraagstukken te kunnen oplossen, waardoor de mensheid wordt belaagd.

Ik smeek een genadig Vader Zijn zegeningen op alle mensen uit te storten, op jong en oud, op hen die reden hebben om rouw te dragen, op de hongerigen en de behoeftigen, op hen die zijn verstrikt in ongelukkige omstandigheden, en gevangen zitten in een ongezond milieu, en op allen die hulp, steun, bijstand en wijsheid van node hebben, en al die goede en grote dingen die alleen Hij kan geven.

Evenals u allen koester ik liefde, bezorgdheid en mededogen voor alle kinderen van onze hemelse Vader over de ganse aarde, en ik bid dat hun omstandigheden verbeterd mogen worden, zowel in materieel als in geestelijk opzicht; en Zijn juk op zich mogen nemen, opdat zij rust zullen mogen vinden voor hun zielen, want Zijn juk is zacht, en Zijn last is licht. (Zie Mt. 11:29-30.)

Ik bid dat de heiligen der laatste dagen en allen die zich bij hen zullen aansluiten om met hen de geboden te onderhouden van ons aller Vader, allen zo mogen leven dat zij in dit leven vrede zullen verwerven en in de toekomstige wereld het eeuwige leven — al hetgeen ik nederig en met dankzegging vraag in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Een mooi verhaal dat goed wordt verteld is een van de beste hulpmiddelen bij het onderwijs die wij kennen.

Een goed verhaal dat wordt voorgelezen, is een dood verhaal. (Uitzondering: Laat uw leerlingen uit hun eigen bijbels voorlezen.)

Om geschiedenissen als van Abraham, Jozef, Daniël, Jezus of Paulus te kunnen vertellen, moet u enkele ogenblikken in hun schoenen staan. Dit houdt in dat u zowel met hen moet kunnen meevoelen als nasporingen doen naar de achtergrond van hun leven, de

tijd en het milieu waarin zij leefden, enz. Wat waren hun gevoelens? Hoe dachten zij?

Draag Schriftgedeelten uit het hoofd voor. Bijbeltaal is enorm indrukwekkend en welsprekend. De ononderbroken voortgang van uw vertelling en het ononderbroken contact met de ogen blijven gehandhaafd wanneer u een Schriftuurplaats rechtstreeks aan uw leerlingen overbrengt. Bovendien geeft u uw klas dan indirect een voorbeeld van het van buiten leren van teksten uit de Schrifturen.

Vertel ze een verhaaltje

DOOR EWAN HARBRECHT MITTON¹

Verhaaltjes vertellen is een onmisbaar onderdeel van het godsdienstonderwijs. Als wij onze kinderen de waarheden van het Evangelie met goed gevolg willen bijbrengen, dan moeten wij ons vertrouwd maken met de methodes voor het opstellen en vertellen van verhaaltjes. Lessen die betrekking hebben op geschiedenissen uit de Schriften vergen in het bijzonder grote inzet, willen wij de kinderen leren ze te begrijpen en hen in onze overtuigingen en -rechte ernst laten delen. De indruk die een verhaal maakt, hangt af van wat een leraar of lerares ermee doet.

Opzet en voorbereiding

Het behandelen van een verhaal uit de Schriften vereist veel voorbereiding. Niet alleen moet men eerst de inhoud van het verhaal leren kennen, maar ook de geestelijke strekking ervan aanvoelen en inzien hoe het van toepassing is op het hedendaagse leven. Een goed leraar, die zelf de betekenis en het belang van zo'n geschiedenis inziet, voelt meestal „een sterke aandrang ook anderen deelgenoot te maken van wat hem reeds zo diep heeft bewogen . . . Het gaat hier niet alleen om een verstandelijk overbrengen van gedachten, maar om een deelgenootschap van hart en geest . . .”² Door middel van het enthousiasme en de opwekkende invloed die van de leraar uitgaat, kunnen kinderen liefde voor geschiedenissen uit de Schriften opvatten en een grotere waardering voor het Evangelie krijgen.

Evangelieverhalen zijn voor volwassenen bestemd, en dienen eerst op dat niveau te worden begrepen, voordat ze zo kunnen worden naverteld dat kinderen het begrijpen kunnen. In dit opzicht gaat er niets boven grondige voorbereiding. Terwijl lesboeken veel hulp verschaffen bij het zoeken naar een voor het kind begrijpelijke benadering en woordkeuze, geeft ons eigen begrip van de schriftverhalen meer inhoud aan de geest die wij uitstralen en het getuigenis dat wij geven. Vaak hebben we misschien meerdere gegevens nodig omtrent de achtergrond van het verhaal, die we kunnen putten uit naslagwerken of schriftuurcommentaren. Daarna moeten we trachten de geschiedenis in onze geest toe leven te laten komen en op te nemen in onze eigen levenservaring, zodat we levendig en met gevoel het verhaal kunnen navertellen.

Het is van belang de oorspronkelijke geschiedenis nauwgezet weer te geven. Een goed verteller zal nooit proberen

¹ Ewan Harbrecht Mitton is assistent-muziekleraar aan het Oregon College of Education. Als concert- en operazangeres heeft ze in vele delen van Noord-Amerika en Europa geconcentreerd. Ze was soliste bij het Tabernakelkoor tijdens zijn Europese tournee in 1935. Ze heeft lesgegeven aan jeugdwerk-, zondagsschool- en OOV-klassen, en is thans zangleidster van de Ring Salem (Oregon). George L. Mitton is haar echtgenoot. Het paar heeft vier kinderen en ze zijn lid van de Tweede Wijk van Salem.

² Ruth Sawyer: *The Way of the Storyteller*, Viking Press, New York, pag. 28.

Wij zouden wellicht niet zoveel begrijpen van Jezus en van Zijn Evangelie, als Hij geen verhalen (gelijkenissen) had verteld. Kunt u zich een beter antwoord indenken op de vraag: „Wie is mijn naaste?“, dan de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan? Uw eigen getuigenis, hetzij sterk of zwak, zal zich weerspiegelen in elk verhaal dat u vertelt. Een verhaal waaraan geen gedachte, geen voorbereiding en geen eigen innerlijke overtuiging ten grondslag ligt, is schijnheilig en oneerlijk.

Kinderen kunnen mee helpen bij het weergeven van een bijbelverhaal dat zij reeds kennen door bijzonderheden in te vullen of vragen te beantwoorden. Voordat Jezus Lazarus uit het graf tevoorschijn deed komen, zegt de Bijbel: „Jezus weende.“ Was Hij bang? In welk opzicht bleek hieruit Zijn liefde voor Lazarus, of voor Maria of Martha? (Zie Joh. 11:35.) Een goed verteller heeft een diepgevoelde drang om anderen te doen delen in hetgeen hem zelf reeds diep heeft ontroerd.

het verhaal mooier te maken door er zelf iets bij te verzinnen. Ieder verhaal dat het vertellen waard is, zal zonder verfraaiing de belangstelling wekken. Bovendien moeten wij voor kinderen de eenvoud en het effect van een verhaal niet verloren laten gaan door over niet terzake dienende bijzonderheden uit te weiden.

De belangstelling zal worden gewekt als het verhaal met het kinderleven in verband kan worden gebracht. Vraag u af: „Wat leer ik uit dit verhaal? Hoe kan ik dit in verband brengen met de levenservaring van mijn leerlingen?“ Wij moeten voor onze kinderen doen wat Nephi voor zijn volk deed, nl. hij „maakte alle schriftuur op ons toepasselijk, opdat wij er nut en lering uit mochten trekken.“ (1 Ne. 19:23.) Met andere woorden: wij moeten voortdurend op zoek zijn naar overeenkomstige hedendaagse toestanden en voorbeelden, waardoor onze verhalen voor deze tijd van betekenis worden.

Oefening en presentatie

Het vergt oefening om met succes verhalen te kunnen vertellen niet alleen in de klas, maar ook daarbuiten. Voor die oefening zullen zich vele gelegenheden voordoen als de leraar erop bedacht is. Oefen het vertellen van een verhaal voor een spiegel alvorens u een les brengt, dan zult u waardevolle hulpmiddelen vinden en tot inzichten komen die tot een betere presentatie van de les leiden. Bent u bij het lesgeven bezield? Zijn uw gebaren een doeltreffend hulpmiddel bij het overbrengen van uw denkbeelden en gevoelens? Door deze handelwijze wordt u tevens behoed voor ongewenste gemaaktheid die zou kunnen insluipen en voor het gebruiken van onnodige gebaren die de aandacht van het verhaal afleiden. Nog een onschatbaar hulp-

middel bij deze zelfbeoordeling en -verbetering is de bandrecorder. Leg uw vertelling zo mogelijk daarop vast en beluister deze. Denk eens na over uw eigen verteltchniek. Hoe zou u het vinden als u zelf naar zo'n verteller moest luisteren?

Verder kunt u praktijk opdoen door het vertellen van verhalen aan uw kinderen en hun vriendjes. Houdt u hier voortdurend mee bezig. Door een verhaal te vertellen komt dit u duidelijker voor de geest te staan, en evenals bij het improviseren van muziek, vallen u onder het vertellen gedachten in die anders niet in u opgekomen zouden zijn.

Laat uw woorden dingen aanduiden die men kan voelen, betasten, proeven, horen en zien. Laat de kinderen uw persoonlijkheid en overtuiging voelen. Sta open voor de ideeën en de beoordeling van volwassenen die uw klas bezoeken.

Zorg dat de details van het te vertellen verhaal u van tevoren duidelijk voor de geest staan. Een bruikbare methode ter benadering van een verhaal dat u reeds vele malen gehoord of verteld hebt, is u voor te stellen dat u het zelf voor de eerste keer hoort. Luister er in gedachten zelf naar. Bekijk het van alle kanten op zoek naar nieuwe inzichten en betekenissen. Kinderen kunnen ook behulpzaam zijn bij het brengen van een verhaal dat zij reeds kennen door bijzonderheden in te vullen of vragen te beantwoorden die aanleiding zullen geven tot verdieping van hun begrip.

Evangelieverhalen zullen altijd nieuw en opwekkend voor de geest blijven als ze met verbeeldingskracht en overtuiging worden verteld door iemand die zich hierop voldoende en met een biddend hart heeft voorbereid.

Niets is vervelender of funester voor het geven van een les dan het verhaal voorlezen zoals het in het lesboek staat.

Een bijbelverhaal is net zo levendig of saai als u het zelf maakt! Een geslaagde vertelling is niet zo zeer afhankelijk van de visuele hulpmiddelen die u erbij gebruikt of het aantal keren dat u het verhaal hebt overgelezen voordat u het gaat vertellen, als wel van de mate waarin u de geschiedenis beheerst, van uw persoonlijk getuigenis en uw bekwaamheid om het op een voor kinderen begrijpelijk niveau te vertellen.

Ieder verhaal behoort één bepaalde kern, centrale gedachte of doelstelling te hebben. Voegt men er meer aan toe, dan wordt het leerproces door overlading belemmerd. Nogmaals, let eens op de verhalen van Jezus, hun directheid en eenvoud.

In een goed verhaal worden niet altijd alle vragen die bij de toehoorder leven beantwoord. De geschiedenissen die Jezus vertelde, eindigden veelal met een vraag. Zij die ernaar luisterden moesten dan hun eigen gevolgtrekkingen maken.

Gezamenlijke opzeggingen voor 1970-71

Leergang 10	september	Handelingen 7:55
Leergang 12		Moroni 10:4
Leergang 14	oktober	Galaten 1:6-8
Leergang 16		I Korinthiërs 15:21, 22
Leergang 18	november	Johannes 3:5
Leergang 10		Mattheüs 7:7
Leergang 12	december	Amos 3:7
Leergang 14		Johannes 10:16
Leergang 16	januari	Johannes 8:31, 32
Leergang 18		Mattheüs 16:19
Leergang 10	februari	Hebreë'n 11:1
Leergang 12		Handelingen 2:38

Leergang 14	maart	II Petrus 3:9
Leergang 16		Johannes 3:16
Leergang 18	april	Johannes 5:28, 29
Leergang 10		Johannes 14:26
Leergang 12	mei	Alma 11:40
Leergang 14		I Korinthiërs 2:12
Leergang 16	juni	Romeinen 6:23
Leergang 18		Mattheüs 5:48
Leergang 10	juli	Ezechiël 37:16, 17
Leergang 12		II Nephi 25:23
Leergang 14	augustus	I Petrus 4:6
Leergang 16		I Korinthiërs 15:40, 41

Avondmaalsopzeggingen voor 1970-71

(verwijzingen naar de schrift niet opzeggen)

Senior-zondagsschool

September

„... kiest u heden, wien gij dienen zult... maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den HEERE dienen.“ (Jozua 24:15)

Oktober

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid...“ (Romeinen 1:16)

November

„En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.“ (Johannes 8:32)

December

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“ (Johannes 3:16)

Januari

„Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen.“ (Jakobus 4:8)

Februari

„Dezelve Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.“ (Romeinen 8:16)

Maart

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest.“ (Eerste artikel des geloofs)

April

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven; En een iegelijk, die leeft, en in Mij geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid.“ (Johannes 11:25,26)

Mei

„Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden...“ (Leer en Verbonden 112:10)

Juni

„Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod.“ (Mattheüs 22:37, 38)

Juli

„Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.“ (Johannes 14:6)

Augustus

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.“ (Leer en Verbonden 42:29)

Junior-zondagsschool

September/oktober

„Zalig zijn de reinen van hart want zij zullen God zien.“ (Mattheüs 5:8)

November/december

„Laast ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.“ (I Joh. 4:7)

Januari/februari

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelve.“ (Matth. 22:39)

Maart/april

Jezus zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14:15)

Mei/juni

„En God schiep den mens naar Zijn beeld.“ (Gen. 1:27)

Juli/augustus

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“ (I Nephi 3:7)

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over leren werken

DOOR BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

In het oude Israël was het gebruikelijk dat een vader de oudste zoon het eerst geboorterecht gaf, dat vergezeld ging van een speciale zegen. Dit geboorterecht werd door de bezitter meestal zorgvuldig beschermd en in ere gehouden.

Ook wij hebben in onze tijd allemaal een geboorterecht, waardoor wij in staat worden gesteld ons karakter en ons leven de door ons gewenste vorm te geven. Dit geboorterecht of geschenk is het recht en het vermogen om te werken. Een jonge man of vrouw die de vreugde van het werken kent heeft waarlijk een onschatbaar geboorterecht, waardoor deuren geopend zullen worden die leiden tot succes in het leven.

Hoewel een geboorterecht dus een gewaardeerd bezit is, zijn er mensen die de grote waarde daarvan niet op prijs weten te stellen. Wij lezen dat Ezau, de oudste zoon van Izak, zijn geboorterecht aan zijn jongere broer Jakob vercocht. Zinspelend op dit voorval gaf Paulus de Hebreëen raad met de volgende woorden: „Dat niet iemand zij... gelijk Ezau, die om een spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf.

„Want hij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht.“ (Heb. 12:16-17)

De boodschap die Paulus met dit voorbeeld van Ezau aan ons wilde overbrengen is dat wij, zelfs niet door berouw, kunnen herwinnen wat wij gisteren verloren lieten gaan. Weliswaar kunnen wij ons bekeren en vergoeding ontvangen, maar wij kunnen nooit terugkrijgen wat wij hebben verbeurd door onze tijd te verbeuzelen.

Jeugd is de tijd waarin je moet leren werken en plezier in je werk moet leren krijgen. Met elke in ledigheid doorgebrachte dag ontglipt je dan de gelegenheid om te leren hoe je werken

moet, waardoor dit onschatbare geboorterecht in diezelfde mate verloren gaat. Wijlen Helen Keller, die als klein kind haar gehoor en haar gezichtsvermogen verloor, heeft de waarde en de vreugde van het werken leren kennen. Bij een zekere gelegenheid heeft ze gezegd: „Mijn aandeel in het werk dat in deze wereld wordt verricht moge dan beperkt zijn, maar het feit dat het werk is, maakt het waardevol.“

De waarde van werken moet iedereen voor zichzelf leren kennen. Jongelui moeten hun eigen vindingrijkheid gebruiken bij het zoeken naar heilzame werkgelegenheden. Priesterschapsquorums en klassen in hulporganisaties kunnen hen eventueel behulpzaam zijn bij het zoeken naar werkgelegenheid.

Wanneer jongeren werk zoeken moeten ze verscheidene punten in het oog houden, en wel:

1. Werken op zondag moet worden vermeden.
2. Men moet alleen op die plaatsen werk zoeken, waar het milieu bevorderlijk is voor de handhaving van de normen van de Kerk.
3. Men moet dicht bij huis werk zoeken.

Een jong iemand moet zich bovendien bewust zijn van zijn uiterlijk en gedrag. Zindelijkheid, netjes gekamd en geknipt haar en keurige kleding zullen door de werkgever altijd gunstig worden beoordeeld.

Over dit onderwerp verscheen het volgende artikel onlangs in een krant: „De meeste jongelui die dezer dagen hebben gereflecteerd op een advertentie voor een loopjongen bij dit nieuwsblad waren jongens die zonder hun diploma te hebben behaald de middelbare school hadden verlaten, wat al één ding was dat ze tegen hadden, voordat ze ooit het kantoor van de hoofdredacteur bereikten. Onder hen die niet in aanmerking kwamen

waren jongens met smoezelige, versleten en slordige kleren aan, met het haar over hun oren, vuile handen, zonder das en met slordig dichtgeregen en ongepoetste schoenen.

„De jongeman die zo gelukkig is om in deze vakantietijd een baantje te bemachtigen zal daarvoor alle zeilen moeten bijzetten om in ieder opzicht te voldoen. De concurrentie is nog nooit zo zwaar geweest. De werkgevers kunnen het zich wel veroorloven in hoge mate kieskeurig te zijn. „In deze krant staan iedere avond kolommen vol advertenties in de rubriek „personeel gevraagd“, maar de meeste jongens van het slag dat afkwam op het baantje van loopjongen bij het nieuwsblad, kunnen daar niet eens naar solliciteren door hun gebrekkige voorbereiding.“

Ik zou jullie willen aansporen in de eerstvolgende maanden je kansen waar te nemen om te leren werken — niet om hetgeen je met je werk verdienen kunt, maar om hetgeen er hierdoor van je worden kan.

De Heer heeft gezegd: „Nu, Ik, de Here, ben niet tevreden over de inwoners van Zion, want er bevinden zich leeglopers onder hen, en ook hun kinderen groeien op in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen.

„Deze dingen behoren niet zo te zijn, en moeten uit hun midden worden weggedaan.“ (L. & V. 68:31-32.)

Om te spreken met Charles Kingsley: „Dank God elke morgen bij het opstaan dat u die dag iets te doen hebt dat gedaan moet worden, of u het nu prettig vindt of niet. Doordat u gedwongen bent om te werken en uw best te doen, zult u in uw binnenste matigheid en zelfbeheersing, vlijt en wilskracht, opgewektheid en tevredenheid aankweken, en nog wel honderd andere deugden, die de leegloper nooit leert kennen.“

Zij boende onze ziel schoon

DOOR DR. LINDSAY R. CURTIS *

Het was geen peuleschilletje ervoor te zorgen dat op zaterdagavond tien kinderen en hun ouders allemaal een bad kregen, maar de nieuwe kachel met het ingebouwde warmwaterreservoir was bepaald een hele verbetering vergeleken met het verwarmen van water in pannen bovenop de oude kolenkachel.

De jongere kinderen kwamen één voor één aan de beurt wanneer moeder, met één knie op de grond, onze soms wat onwillige huid schoonboende en zorgvuldig de eindresultaten in ogenschouw nam. Nu, bijna een halve eeuw later, is het maar al te duidelijk dat moeder ons niet alleen de huid afboende, maar dat zij ook onze ziel voor de sabbat schoonboende.

Hoe goed herinner ik mij nog haar verhaal van die Indianen, die aan de deur kwamen terwijl er alleen maar twee kleine meisjes met hun moeder thuis waren (nl. de groot-

moeder van mijn moeder.) Wat moesten ze doen? Maar natuurlijk stelden ze hun vertrouwen in de Heer toen ze in gebed neerknielden voordat ze de deur van de blokhut opendeden.

Terwijl ze in de hut rondkeken, moesten de Indianen hebben geweten dat de vrouwen heel alleen en zonder bescherming waren, maar toch namen ze alleen het voedsel dat hun werd voorgezet en gingen huns weegs, en lieten de kinderen en hun moeder ongemoeid.

Ik herinner me hoe bij moeder, als pionierskind, het spaarvarken eruit zag: een grijs, met de hand gebreid wantje met een groene rand er omheen, dat ze in haar jeugd gebruikte om haar tiende op te sparen, centje voor centje. Na wat haar kindergeest een eeuwigheid toescheen, had ze eindelijk tien centen opgespaard, die ze vol trots naar de bisschop bracht om haar naam op de tiendelijsten van de Kerk te laten bijschrijven. Hiermee begon voor dit kleine meisje dat grijze wantje „de vensteren des hemels“ (zie Mal. 3:10) te openen, daar de Heer Zijn zegeningen zo rijkelijk deed neerdalen dat zij ze bijna niet bevatten kon. Met de inhoud van het wantje nam ook het geloof van het kleine meisje steeds toe.

Daar ze leerde zuinig te zijn en haar geld goed te beheren, bleek ze altijd voldoende geld te hebben voor belangrijke dingen. Er werden deuren geopend zodat ze onderwijs kon krijgen. Nog meer deuren werden er geopend, zodat ze tot onderwijzeres kon worden opgeleid.

Later, toen dat kleine meisje getrouwd was, bleef het wantje de tiende van de Heer bewaren, terwijl mijn vader en moeder zwoegden om een huis te bemachtigen en een gezin te stichten. Tenslotte werden hun zegeningen zo groot, dat het grijze wantje de tiende niet meer bergen kon, maar het had aan zijn doel beantwoord. Het had niet alleen het kleine meisje die belangrijke wet van de tiende geleerd, maar deze les was ook doorgegeven aan meer dan honderd van haar nakomelingen.

Ik weet nog hoe moeder een stok in haar hand nam en die met gemak in tweeën brak. Daarna nam ze tien stokken en nadat zij ze samengebonden had, liet ze zien hoe onbreikbaar ze waren.

„Als jullie, kinderen, met z'n tien je door liefde en trouw laat samenbinden, zullen jullie kracht voor honderd hebben,“ legde moeder uit. Die samengebundelde stokken zijn nog altijd ons familiewapen gebleven.

Een soort rechtvaardigheid waartegen niemand iets had in te brengen was de methode die moeder toepaste wanneer zij ons goed van kwaad leerde onderscheiden. De overtreder werd er altijd om uit gestuurd om voor zichzelf een stok van wilgehout te gaan afsnijden. Moeder wist maar al te goed dat wij ons bewust waren van onze schuld. Ons geweten was van die aard dat wij allen zonder uitzondering een wilgetak mee terugbrachten waarvan het formaat vrij goed overeenkwam met de straf die wij verdiend hadden. Bepalen wij trouwens niet zelf door onze levenswijze de graad van de beloning of straf die wij zullen ontvangen?

Moeder hoefde ons niet te zeggen hoe belangrijk de huisonderwijzers in ons leven waren. Het feit dat ieder van ons bij hun bezoek hetgeen waar hij mee bezig was

liet rusten, om zijn volle aandacht en respect aan de bezoekers te kunnen geven, sprak wel voor zichzelf. Als er in die dagen televisie was geweest, zou die in de eerste plaats zijn uitgedraaid. Behalve de bisschop werden de huisonderwijzers beschouwd als de intiemste en voornameste vrienden die het gezin bezat.

Nooit werd er een onvriendelijk woord gezegd over de bisschop of enige andere gezagsdrager. Geen wonder dus dat wij bij het opgroeien de broeders liefkregen en hun raadgevingen in ere hielden.

Medelijden en mededeelzaamheid werden een deel van ons leven. Wij hadden 's zondags altijd genoeg eten klaargemaakt om welvoorzien schotels weg te kunnen brengen naar een paar oudere weduwnaars in de wijk, voor wie moeder de zorg op zich had genomen toen ze presidente van de Zustershulpvereniging was. Nadat ze van die functie was ontheven, was ons gezin deze mensen niet afgefallen. Tot hun dood toe werden hun provisiekasten goed gevuld gehouden.

Geloof in het priesterschap kregen wij via een onvergetelijke ervaring. Onze zuster lag eens ernstig ziek, terwijl haar toestand plotseling was verergerd. Vader was er op dat moment niet, evenmin als de overige Melchizedekse priesterschapsdragers.

Op ons erf waren twee mannen bezig een schutting rondom onze woning te bouwen. Moeder ging vlug naar hen toe om te vragen of zij het heilige Priesterschap droegen. Dit was inderdaad het geval, maar zij voelden zich te onervaren om de belangrijke verordening van het zalven van zieken te kunnen bedienen.

„Kom gauw met mij mee,“ zei moeder, „ik heb wat gewijde olie in huis en ik zal u zeggen wat u moet doen.“ En zo geschiedde het. Nooit zal een van ons die les in geloof vergeten die ze ons toen gaf, evenmin als het belang en de macht van het priesterschap.

Moeder pakte moeilijke vraagstukken altijd zonder omwegen aan. Rechtop voor de spiegel staande, keek ze zichzelf dan recht in de ogen. „Ziezo,“ zei ze dan, „wie is er nu groter, jij of dat probleem?“ Het antwoord lag wel voor de hand.

Ja, moeder boende onze ziel schoon, evenals ons lichaam. Hoe kunnen wij het haar ooit vergelden dat ze ons leerde ons op het eeuwige leven voor te bereiden? Ik zou het niet weten, maar één gedachte komt bij mij op: bij verschillende gelegenheden dat God de Vader Zijn Zoon Jezus Christus voorstelde, wees Hij met gerechtvaardigde trots op Hem, terwijl Hij zei: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.“ (Mt. 3:17.)

Mogen wij meer verlangen dan dat onze moeders hetzelfde van ons zouden kunnen zeggen?

* Dr. Lindsay R. Curtis, bisschop van de Tweede Wijk van het Weber State College (Utah), is een praktiserend vrouwenarts en schrijver van krantenartikelen over medische vraagstukken, die door geheel Amerika in verschillende nieuwsbladen worden gepubliceerd.

De man die ik mij het best herinneren kan

DOOR GEORGE DURRANT

De wijk waarin wij een paar maanden geleden zijn komen wonen veroverst stormenderhand ons hart. Ik denk dat de herinnering aan de oude wijk die ons zo dierbaar was wel zal vervagen naarmate de belevenissen in de nieuwe wijk een deel van ons leven worden. Toch zal ik altijd blijven denken aan het geluk dat wij hebben gekend in de wijk waaruit wij onlangs zijn verhuisd. Er waren daar zoveel aardige mensen. Wij hadden altijd het gevoel dat onze kinderen in de Kerk de beste klassen bijwoonden, omdat wij hun leraars kenden en van hen hielden. Het was voor mij altijd een blijde sensatie met mijn mede-hogepriesters in zitting bijeen te mogen zijn onder leiding van inspirerende mannen. Onze bisschop was voor ons een krachtige steunpilaar en wij hadden altijd echt het gevoel dat hij ons liefhad en bovenal dat hij ons het allerbeste toewenste.

Er was echter één man in die wijk die ik mij het best herinneren kan. Hij kwam vaak bij ons thuis. Wanneer hij kwam, noemde hij al onze kinderen bij hun naam en maakte met ieder van hen afzonderlijk een praatje. Hij luisterde dan nauwkeurig naar al wat ze zeiden. Ze wisten dat hij om hen gaf.

Toen onze pasgeborenen werden gezegend, stond hij met mij in de kring van priesterschapsdragers. Als onze kinderen de leeftijd naderden waarop

ze gedoopt zouden worden, sprak hij met hen over het gewicht van deze prachtige verordening. Bij hun afdaling in het doopwater was hij als getuige aanwezig en verheugde zich met ons. Zijn handen werden tegelijk met de mijne op hun hoofd gelegd, terwijl ik hen als lid van de Kerk bevestigde. Toen onze oudste zoon diaken werd, kwam diezelfde man even langs om zijn felicitaties aan te bieden.

Als ik eens voor zaken de stad uit moest, belde hij mijn huis iedere dag op om naar het welzijn van mijn gezin te informeren. Elke week als wij het kerkgebouw binnenkwamen, wist hij ons te vinden en schudde ons de hand. Eens toen ik ziek was, kwam hij met een andere broeder naar ons huis toe en zalfde mij. Vaak is hij met ons gezin neergekniel en heeft hij met ons gebeden.

Hij gaf ons nooit een preek, maar toch deed de manier waarop hij naar ons luisterde in ons het verlangen ontstaan ons leven te beteren. Hij stond niet bekend als een uitnemend leraar of als een groot schriftgeleerde, maar wij voelden hoe er kracht en wijsheid van hem uitging. Hij straalde een geest uit die ons eerbied en vertrouwen inboezemde. Wij werden niet zozeer beïnvloed door hetgeen hij zei als wel door hetgeen hij was.

Als hij ons kwam bezoeken, bracht hij altijd een van zijn twee zonen mee, die

dragers van het Aäronische Priesterschap waren. Hij hield veel van zijn zonen. Onze kinderen vonden het prettig als ze kwamen en met hen over sport en zwemmen konden praten.

Voordat wij gingen verhuizen hielden wij een picknick op het grasveld in onze achtertuin. Hij kwam ook met zijn gezin als onze eregast. Hij bracht eigengemaakt roomijs mee, met perzikken erin. Toen wij elkaar ten afscheid de hand schudden, sprongen de tranen ons beiden in de ogen.

Ja, ik bewaar de dierbaarste herinneringen aan onze vroegere wijk. Ik herinner mij daar zeer veel mensen, maar de man die ik mij het best herinneren kan, is mijn vroegere huisonderwijzer.

(vervolg van blz 294)

bloed der profeten van deze bedeling dat door hun aderen vloeit.

De gebeurtenissen van de laatste tijd hebben mij aanleiding gegeven tot enkele van de ernstigste overpeinzingen van heel mijn leven. Tijdens de tien weken die zijn verlopen sedert die gedenkwaardige geestelijke ervaring die ik doormaakte in een bovenzaal van de tempel, in gezelschap van dertien van mijn broeders die eveneens het heilige apostelschap dragen, waarbij de leden van het nieuwe presidentschap van de Kerk werden gekozen en geordend, heb ik mijn hele leven nogmaals aan mijn geestesoog zien voorbijtrekken en

Avondmaalsopzeggingen voor oktober

Senior-zondagsschool

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid.“
(Rom. 1:16.)

Junior-zondagsschool

„Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.“ (Mt. 5:8.)

Roy M. Darley

tot op zekere hoogte een blik in de toekomst mogen slaan.

In de loop van deze weken heb ik mijn eigen gebreken ingezien en meer dan ooit heb ik beseft hoe ik in volstrekte afhankelijkheid ben aangewezen op de almachtige God, onze hemelse Vader, voor bovennatuurlijke kracht en bovenmenselijke wijsheid, en voor geestelijk inzicht in moeilijke opgaven die nu wellicht tot mijn taak gaan behoren. Alleen met Gods hulp kan ik een aanvang maken met de vervulling van de functie waartoe ik ben gekozen door de president van de Kerk en het Quorum der Twaalfen, en waarin ik thans wordt gesteund door de omvangrijke organisatie der priesterschapsdragers van de Kerk en al haar leden die hier in deze Tabernakel bijeenvergaderd zijn, alsook door de vele gelovigen buiten ons gezichtsveld die het verloop van deze plechtige vergadering hebben gevolgd.

Ik ben mij ervan bewust dat ik bijna beef in het beseff van mijn eigen ontoereikendheid bij de herinnering aan de grote leiders van deze bedeling die ons in leidende posities zijn voorgegaan. Bij de gedachte hieraan, in lange uren van overpeinzing en gebed, heb ik beseft dat het waar is dat iemand als ik, de plaats van hen die ons zijn voorgegaan niet zo maar innemen kan. Wij die worden geroepen om deze posities te bekleden, bezetten daarmee alleen de lege plaatsen die door het verstrijken van de tijd zijn ontstaan. Zij die ons zijn voorgegaan, nemen nog steeds hun plaats in, in de eeuwige werelden en in de harten van de honderdduizenden die zij hebben gediend.

Meer dan ooit tevoren begrijp ik nu wat de vroegere profeet Nephi moet hebben gevoeld toen hem door zijn vader Lehi de schijnbaar onoverkomelijke taak was opgedragen, de koperen platen in bezit

te nemen die de geschriften bevatten van de profeten van het Oude Testament, zoals wij die thans kennen.

Omtrent deze ondervinding heeft Nephi geschreven:

... En nadat zij (mijn broeders) zich hadden verborgen, sloop ik, Nephi, de stad in en ging op weg naar het huis van Laban. En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen." (1 Ne. 4:5 en 6.)

Met heel mijn ziel verpand ik aan u, getrouwe heiligen, al de kracht van mijn lichaam, verstand en geest, in het volle beseff dat, zoals de gelovige koning Benjamin leerde, hoewel ik mijn dagen in uw dienst doorbreng, „ik niet wens te roemen, want ik ben alleen in de dienst van God geweest." (Mos. 2:16.)

Het is mijn vurig gebed dat ook ik mag leren dat wanneer ik in dienst ben van u, mijn getrouwe broeders en zusters, heiligen van de allerhoogste God, ik alleen „in de dienst van uw God" ben, en in dienst van mijn God.

Ik geef u mijn getuigenis, zoals de Geest in het verleden en ook heden tot mijn ziel heeft getuigd, dat in deze laatste dagen aan deze ware Kerk van Jezus Christus de ware leer der zaligheid is toevertrouwd, waardoor de mensheid verlost kan worden, door middel van het verzoeningswerk van onze Heer en Meester, de Heiland der wereld. De Heer Jezus Christus leeft inderdaad en bestuurt vanuit Zijn heilige woning dit Koninkrijk Gods hier op aarde, door middel van hem die u vandaag hebt gesteund in zijn roeping als uw president, profeet, ziener en openbaarder. ○

(vervolg van blz 301)

noeming, van zijn hemelse ordening en zijn bevoegdheid om anderen in dienst te roepen, te ordenen en sleutelen over te dragen die passen op eeuwige sloten.

Hij moet bevelvoerende macht hebben, evenals de profeten van ouds, "... om de ongelovigen en de wederspanningen zowel op aarde als in de hemel te verzegelen. ... tot de dag, wanneer de toorn Gods mateloos op de goddelozen zal worden uitgestort" (L. & V. 1:8-9), en bijzondere, zelden voorkomende machten, "... dat wat gij ook op aarde verzegelt, in de hemel zal worden verzegeld; en wat gij ook in Mijn naam en door Mijn woord op aarde bindt, zegt de Here, zal voor eeuwig in de hemelen zijn gebonden; en wiens zonden gij ook op aarde vergeeft, hem zullen ze voor eeuwig in de hemelen zijn vergeven; en wiens zonden gij ook op aarde houdt, hem zullen ze in de hemel worden gehouden." (L. & V. 132:46.)

Er bestaat meer behoefte aan een Mozes dan aan een Farao, aan een Elia dan aan een Belsazar, aan een Paulus dan aan een Pontius Pilatus. Een profeet behoeft geen architect te zijn die huizen, scholen en gebouwen opricht, maar wel iemand die bouwsels construeert die tijd en eeuwigheid overspannen en de kloof overbruggen tussen de mens en zijn Maker.

Steeds wanneer de wereld profeten is nagevolgd, heeft ze vooruitgang geoekt en telkens wanneer men ze heeft genegeerd, heeft dit stilstand, slavernij en dood tengevolge gehad.

Elk ogenblik van iedere dag zijn er tal van programma's in de lucht. Naar verhouding horen wij er heel weinig van, in beslag genomen als wij zijn door onze dagtaken, maar bij zendstations met krachtige uitstraling zouden we al die programma's kunnen beluisteren, als wij ons toestel erop afgestemd hadden.

Duizenden jaren achtereen hebben er onafgebroken uitzendingen vanuit de hemel plaatsgehadt van hoogst belangrijke boodschappen,

(wordt vervolgd op blz 319)

Door de waarheid zong men zich vrij.

OOV-Zomerkamp

Na maandenlange voorbereiding door een goede en actieve kampraad en de medewerking van vele leiders in ring en zending, kon dan eindelijk het kamp beginnen.

De leiding was in handen van broeder C. de Jonge en zuster A. Pen, bijgestaan door de kampraad en vele activiteitsleiders.

Het weekeinde voor leiders, m-mannen en arenleessters begon op vrijdagavond 24 juli. Na wat onwennig zoeken naar een slaapplek begon men wat te wennen. Het was heerlijk om met zoveel leiders en leidsters van de OOV samen te zijn. De zondag was voor velen wel het hoogtepunt van dit weekeinde. De opmerking „het kan niet op” werd vele malen gehoord. Het was een goed geleide zondag met vele hoogtepunten. Om

er twee te noemen: de getuigenisvergadering 's ochtends en 's avonds een voortreffelijk geleide discussie door president De Jager over het kamphema „Waarheid maakt vrij”.

Maandagmorgen werd het leidersweekeinde afgesloten, waarna de kampweek begon. De deelname was overweldigend; dagen met 200 heiligen der laatste dagen waren geen uitzondering. Het was voor de leiders een enorme taak om de grote groepen jongeren leiding te geven. Het was verheugend te zien hoe met name de jonge leiders in onze kerk dit hebben gedaan. We kunnen met recht trots zijn op onze jeugd, die zich werkelijk voortreffelijk heeft gedragen.

Vele kerkleiders hebben door hun bezoek en blijken van belangstelling bijgedragen tot het hoge moreel in het kamp. Het weer

was fantastisch, het eten buitengewoon en de vader en moeder van de Jeugdherberg waren bijzonder prettige mensen om bij te logeren. De avondprogramma's waren evenzovele hoogtepunten. „Berta met de grote voeten” werd druk besproken maar na een kort bezoek tot spijt van velen niet meer gezien.

Als u geblinddoekt papvoeren wilt zien, komt u dan naar het volgende kamp. De slotavond, met vele parodieën op het kamp, gaf goed weer welke stemming er heerste bij de jeugd. Vele vragen bleven open, vele werden beantwoord, maar één ding staat vast: wij werden allemaal opgebouwd door de fantastische leraren en lerarissen. Wij zijn allen met een groter getuigenis naar huis gegaan.

1

2

3

4

Een steeds terugkerend genoeg: aard-
appels jassen! (1)

Heerlijk creatief bezig zijn.(2)

Het waren soms „ingewikkelde” toe-
standen daar in Elst.(3)

Hier en daar werd er wel eens achter het
net gevist.(4)

Het volksdansen werd met zwier en
enthousiasme gedaan.(5)

Het mummificeren blijkt ook heden ten
dage nog een levendige bezigheid te zijn.

5

9 juni '70

Beste br. en zr. Dalebout,

Hier even een briefje van mij met bijgesloten tekening van een jongen uit de zondagsschool. Ik had in de „Ster“ de rubriek „kinderen tekenen voor het jeugdwerk“ gezien en had Jan-Paul toen gevraagd ook iets te tekenen. Zo u ziet is er iets de bus gekomen. Jan-Paul is geen lid maar is erg positief, hij komt trouw naar de kerk.

Hij gaat ontzettend graag naar de kerk en andere programma's.

Hij heeft een getuigenis en wil gedoopt worden, maar omdat zijn familie niet lid is kan dit niet.

Maar hij is een mooi mormoons leidertje in de dop, hij gedraagt zich als een mormoontje en neemt vriendjes mee naar de kerk.

Wat hij van mij leert vertelt hij weer aan zijn beste vriendjes door.

Ook zijn broertje, een hummelkje van drie jaar, is een leuk jongetje en luistert soms

heel aandachtig mee en roept steeds de tekst di Jan-Paul moest leren met Pasen „Hij is hier niet, Hij is opgestaan“.

Jan-Paul heeft dit tekeningetje met zorg en liefde getekend, een parkeerplaats op de voorgrond en (geelbruine) bergen op de achtergrond. En ook Moroni mocht niet ontbreken.

Ik heb hem beloofd het naar u op te stu-

ren, zou u het in de „Ster“ willen zetten anders mag u het houden als een aandenken aan Jan-Paul.

Verder gaat alles prima in Vlissingen en ik weet zeker dat de gemeente zal groeien want de waarheid kan niet gestopt worden.

Veel liefs en goeds van

Barbara Harpe.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

Vahle, Johannes, 3 juli 1970

Vahle-Fokker, Elisabeth Cornelis Maria, 3 juli 1970

Vahle, Johannes Cornelis Maria, 3 juli 1970

Vahle, Marcus Wilhelmus Pieter, 3 juli 1970

Eindhoven

Bots, Andreas, 4 juli 1970

Gent

Braeke, Elfrida Maria, 24 juli 1970

Groningen

Fictorie, Johannes, 10 juli 1970

Fictorie-van Minnen, Bartha Pieterella

Haarlem

Oudendag, Albertine Wilhelmina, 17 juli 1970

Borkus, Maria Gesina, 17 juli 1970

Visser, Siebe, 17 juli 1970

Visser-Meijer, Alida Carolina, 24 juli 1970

Visser, Hermanus Casparus, 17 juli 1970

Heerlen

Engels, Anna Maria, 17 juli 1970

Hengelo-Enschede

Hovenier, Gerhard Johannes, 24 juli 1970

Hovenier-Roef, Vilkje Geertruida, 24 juli 1970

Peters-Meijer, Elisabeth, 24 juli 1970

Mechelen

van der Aa, Gabriel-Gerard, 27 juni 1970

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Hendericks, Petrus Johannes, 24 juli 1970

Verkijk, Cornelis, 24 juli 1970

Verkijk-van Beek, Ansjie Meinsje, 24 juli 1970

Rotterdam Noord

van Dam, Pieter, 30 juni 1970

van Dam-van Eijken, Willemtje, 30 juni 1970

van den Bos, Bernardus Markus, 26 juni 1970

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Wins, Guy Roger, leraar, 28 juni 1970

Dedecker, Robert Johannes Leonia, priester, 28 juni 1970

Zeist

Harskamp, Hendrik Anthonie, diaken, 10 mei 1970

INGEZEGEND

Nijmegen

Dumas, Carolina, 5 juli 1970

Dumas, Martin Andreas, 5 juli 1970

Heerlen

Jonckers, Robert, 30 november 1969

Davis, Derek Lynn, 28 juni 1970

Jonckers, Richard Adriaan Dirk, 30 november 1969

GEBOORTE

Heerlen

Davis, Derek Lynn, 26 mei 1970

OVERLEDEN

Arnhem

van Geenen, Victorien Gloria, 8 juli 1970

die voorlichting en tijdige waarschuwingen gaven en er is voortdurend een zekere bestendigheid geweest in de uitzendingen van dat krachtigste station. Door al die eeuwen heen zijn ertijden geweest dat er profeten waren die zich erop afstemden en het dan weer door-gaven aan de mensen. Deze boodschappen komen nog steeds onophoudelijk door.

Een dergelijke boodschap kwam in tegenwoordigheid van anderen tot Daniël, en hij die op de juiste frequentie was afgestemd, heeft hiervan gezegd: „En ik, Daniël, alleen zag dat gezicht, maar de mannen, die bij mij waren, zagen dat gezicht niet.“ (Dan. 10:7.)

Op de weg naar Damascus reisde een gezelschap mannen gezamenlijk voort. Uit de hemel geschiedde een spectaculair evenement, maar slechts één man was in de juiste stemming om er ontvankelijk voor te zijn. Wat voor al die andere oren slechts storingen waren, betekende voor Saulus van Tarsen een ontzagwekkende roeping tot de dienst des Heren. Hierdoor werd zijn leven veranderd en het heeft ook bijgedragen tot de omvorming van miljoenen andere levens, maar hij was de enige die op deze „golf-lengte“ was afgestemd.

Men zegt dat enige Russische vliegers bij het doordringen in de verre ruimte van het heelal rapporteerden dat zij daar geen God of engelen hadden gezien. Wij zouden alle ongelovige, goddeloze ruimtevaarders kunnen voorstellen dat, al konden zij nog duizendmaal verder en duizendmaal hoger komen, zij dan nog verder van God en de dingen der eeuwigheid verwijderd zouden zijn, want het geestelijke wordt niet door het eindige verstaan.

Abraham vond God op een toren in Mesopotamië, op een berg in Palestina, en in koninklijke vertrekken in Egypte. Mozes vond Hem in een afgelegen woestijn;

aan een rode zee, op een berg, Sinai genaamd, en in een „brandend braambos.“ (Ex. 3:2.) Joseph Smith vond Hem in de frisse koelte van een bos en op een heuvel, die Cumorah heette. Petrus vond Hem aan het Meer van Galilea en op de berg der verheerlijking.

Moge de Heer onze God deze pas-benoemde profeet Joseph Fielding Smith tot steun zijn, die vanaf heden „in de dingen zijns Vaders“ zal zijn, (zie Luk. 2:49) die het „brood des levens“ en het „leven-de water“ van de Heer (zie Joh. 6:41 en Joh. 4:10) zal blijven bedienen, die nu de „lampen van Israël“ zal beginnen te ontsteken en waarlijk Gods woordvoerder zal worden, en wij bidden dat de Heer tot hem zal spreken zoals Hij eenmaal tot Jozua sprak:

„Dezen dag zal Ik beginnen u groot te maken voor de ogen van gans

Israël, opdat zij weten, dat Ik met u zijn zal, gelijk als Ik met Mozes geweest ben.“ (Joz. 3:7.)

Moge de Heer ook ons, Zijn dienaren zegenen, die vandaag onze hand hebben opgestoken, en alle anderen die deze gelegenheid niet hebben gehad, opdat wij voortaan, evenals de kinderen Israëls, zijn handen mogen ophouden, en als één man mogen uitroepen: „Al wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, en alom, waar gij ons zenden zult, zullen wij gaan.

„Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, also zullen wij naar u horen; alleenlijk dat de Heere, uw God, met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is!“ (Joz. 1:16-17.)

Staat bij uw tenten, o Israël, standvastig, onbeweeglijk en getrouw.

In de naam van Jezus Christus, Amen. ○

We are looking for **translators** i. e. those who:

- are members of the LDS Church
- have a good knowledge of the English
- write fluent and natural Dutch
- are conscientious
- have a desire to share in propagating the Gospel
- have time to do so

If you feel it is you we are looking for please write to:

Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26
Groningen

Als u niet door verzoeking wilt worden achtervolgd

DOOR RICHARD L. EVANS

Een geestig opmerker heeft eens gezegd: „Sommige mensen laten, als ze de verzoeking ontlopen, een adres achter waarop ze voortaan bereikbaar zijn.“ Dit brengt ons tot wat men „de verzoeking verzoeken“ zou kunnen noemen, nl. ermee flirten, de gedachte eraan koesteren. Het heeft er wel eens de schijn van alsof wij narigheden willen uitlokken, of wij erom vragen te worden verleid, misschien omdat we graag een beetje willen meegenieten van de zogenaamde sensatie, op verkeerde plaatsen, op verkeerde tijden, wellicht ook om verkeerde redenen — soms uit nieuwsgierigheid en soms uit een ongezonde belangstelling voor de handeling. Het kan zijn dat wij niet doen wat Mencius heeft gezegd: „Laat de mensen vastberaden bepalen wat ze niet willen doen, dan zullen ze vrij zijn zich uit alle macht te begeven tot hetgeen ze wel behoren te doen.“ De moeilijkheid is veelal dat wij niet met beslistheid vaststellen wat wij niet willen doen. Dan besluiten we misschien de deur op een kiertje te laten staan en halverwege te gaan, of een eindweegs, of alleen maar een heel klein eindje. In bepaalde situaties is een klein eindje echter al te ver. Het leven hier beneden is zo kort, zo snel voorbijgaand, en toch zo belangrijk en zo eeuwigdurend lang — en er zijn zoveel goede plaatsen waar we heen kunnen gaan, zoveel goede dingen te doen; hoe kunnen wij het dan goedpraten als wij tijd besteden aan de onverkwikkelijke kant van het leven? Wij kunnen ons niet veilig of zeker voelen als wij besluiten een beetje te knoeien met verkeerde dingen — eerst maar een klein beetje, en dan een tikje meer, waarna we misschien ons besef van afstand en richting zullen verliezen. Wij hebben behoefte aan normen, wetten en richtlijnen in het leven, aan raadgevingen, geboden, aan persoonlijke zedelijke beginselen. Wij moeten onszelf voor de feiten stellen en voor onszelf uitmaken hoe eerlijk wij wel zijn, hoe ver wij willen gaan en hoe ver wij niet willen gaan; wij moeten een lijn trekken waarop wij vertrouwen kunnen als wij aan de goede kant blijven; de veilige, deugdzaam kant. Het kan wel wat ouderwets klinken, maar onze gemoedsrust en ons zelfrespect zijn meer waard dan een kleine, voorbijgaande sensatie, de een of andere kortzichtige toegeeflijkheid, elk zich wagen aan de gevaarlijke, laagstaande zijde. Er is nog nooit iemand in een afgrond gevallen die nooit dicht bij de rand daarvan kwam. „Sommige mensen laten, als ze de verzoeking ontlopen, een adres achter waarop ze voortaan bereikbaar zijn.“ Als u niet door verzoeking wilt worden achtervolgd, doe dan niet alsof u er belang in stelt.